

ที่ระลึกงานบุญทอดกฐินสามัคคี
อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต

๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๕

ที่ระลึกงานบุญทอดกฐิน

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต
ต.ไทรโยค อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

คุณสมหมาย-คุณมณี ไวกุลเพ็ชร และครอบครัว

คุณศุภนา สุนทรสินธุ์ และครอบครัว

เจ้าภาพ

๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๕

พุทธศาสนิกชนผู้ทอดกฐิน ได้อานิสงส์ ๕ ประการ

๑. ทำให้อายุยืนยาว

๒. ทำให้บริบูรณ์ด้วยทรัพย์

๓. จะไม่ถูกวางยาพิษให้เป็นอันตรายถึงชีวิต

๔. ทรัพย์สมบัติไม่เป็นอันตรายด้วยโจรหรืออัคคีภัย

๕. จะได้เป็นเอหิภิกขุในอนาคต

พระประธานในอุโบสถ

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต

ประวิปัสสีสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระพุทธเจ้าในอดีต ๙๑ กัป)

พระโคตมะสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน)

คำนำ

หนังสือที่ระลึกงานบุญทอดกฐินเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อไว้แจกเป็นธรรมทานในวันทอดกฐินอาศรม เสาร์ที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๕ เนื้อหาสาระธรรมต่างๆ ประกอบไปด้วยความรู้เรื่องกฐิน กฎแห่งกรรม คำพยากรณ์โลกแต่ละยุคของพระโพธิสัตว์ อานิสงส์ของบุญ และข้อคิดในการดำเนินชีวิต หนังสือที่ระลึกงานบุญกฐินเล่มนี้ จะได้ประโยชน์และอานิสงส์สมบูรณ์เมื่อท่านนำไปอ่าน และน้อมนำไปปฏิบัติ ก็จะได้บุญกุศล เกิดสติปัญญาอย่างแท้จริง

ขออนุโมทนาบุญกับ คุณสมหมาย คุณมณี ไวกุลเพ็ชร คุณศุภนา สุนทรสินธุ์ เจ้าภาพหลักในการทอดกฐินปีนี้ ตลอดจนคณะกรรมการ คณะพุทธบริษัทวัดศรีวารีน้อย คณะจากกรุงเทพฯ และเจ้าภาพโรงทานทุกท่าน ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานบุญทอดกฐินครั้งนี้ จงประสบความสุข ความเจริญ ความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา เข้าถึงมรรค ผล นิพพานด้วยเทอญฯ

สารบัญ

หน้า

หน้า

อานิสงส์กฐินทาน

โดย...หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง (ฤๅษีลิงดำ)

ตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ เป็นเวลากาลที่จะทอดผ้ากฐินทาน เหตุฉะนั้นในวันนี้อาตมาภาพจะได้นำเอาเรื่องราวของบุญที่องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **"ปุญญานิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐา โหนติ ปาณินัง"** ซึ่งแปลเป็นใจความง่ายๆ ว่า **"บุญกุศลย่อมจะทำให้บุคคลมีความสุขต่อไปในภายภาคข้างหน้า"**

ความมีอยู่ว่า ในสมัยเมื่อองค์พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เวลานั้นองค์สมเด็จพระบรมครูเสด็จทรงประทับอยู่ในพระคันธกุฎีมหาวิหารอันเป็นวิหารที่นางวิสาขาอุบาสิกาสร้างถวาย ตั้งอยู่ในเขตแห่งเมืองสาวัตถี คือเมืองสาเกตอันเป็นเขตพระราชฐานของพระราชามีพระนามว่า พระเจ้าปเสนทิโกศลบรมกษัตริย์

เวลานั้นเป็นเวลาก่อนที่จะเข้าพรรษา มีภิกษุชาวปาฐา ๓๐ รูป ตั้งใจไปเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เมืองสาเกตอันเป็นเขตของเมืองสาวัตถี แต่ว่าเวลานั้นองค์สมเด็จพระมหามุนีได้มีพระพุทธฎีกาบัญญัติว่า ถึงวาระเวลากาลฤดูฝนตั้งแต่กลางเดือน ๘ ให้บรรดาภิกษุทั้งหลาย หาที่พักจำพรรษาห้ามเดินไปในสถานที่อื่นจนกว่าจะถึงวันกลางเดือน ๑๑

ทั้งนี้เพราะว่าในสมัยก่อนนั้น องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้ทรงบัญญัติฤดูกาลแห่งการจำพรรษา ฉะนั้นจึงมีเหตุอยู่ว่า เวลาฤดูฝนชาวบ้านเค้าปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารมาก สาวกขององค์สมเด็จพระพระผู้มีพระภาคเจ้าบางท่านก็ดี แต่บางท่านก็เต็มที เพราะว่าไร้มารยาทเดินลัดทุ่งหญ้าทุ่งนา เหยียบพืชพันธุ์ธัญญาหารที่ชาวบ้านเขาปลูกไว้ ทำให้ต้นพืชต้นข้าวเสียหาย

ต่อมาเมื่อมีคนตำหนิว่า สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไร้มารยาทปราศจากความดี ทำลายทรัพย์สินเหล่านี้ของเขาให้สิ้นไป เหตุฉะนี้องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาจึงได้ทรงบัญญัติว่า "ตั้งแต่ต้นฤดูฝนคือกลางเดือน ๘ เป็นต้นไปให้บรรดาภิกษุสงฆ์ทั้งหลายจำพรรษาสิ้นเวลา ๓ เดือนถึงกลางเดือน ๑๑"

เวลานั้นภิกษุชาวปาฐา ๓๐ รูปจะเข้ามาเฝ้าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินมาระหว่างทางไม่ทันจะถึง ก็ปรากฏว่าถึงกลางเดือน ๘ พอดี จึงต้องหยุดพักจำพรรษาตามที่องค์สมเด็จพระชินสีห์ทรงอนุมัติ คือการจำพรรษานั้นจะจำพรรษาที่บ้านทุ่งก็ได้ ที่บ้านร้างก็ได้ บ้านว่างก็ได้ อย่างนี้เป็นต้นเพราะเป็นที่กันฝนได้ ครั้นเมื่อออกพรรษาภิกษุ ๓๐ รูปทั้งหลายเหล่านั้นก็ตั้งใจจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา

เวลานั้นพระพุทธเจ้าก็ยังทรงบัญญัติว่า พระต้องมีผ้าแค่ ๓ ผืนนั่นเอง สบง ๑ ผืน จีวร ๑ ผืน สังฆาฏิ ๑ ผืน และมีผ้าเกินคือผ้าอังสะอีก ๑ ผืน ใช้เป็นผ้าซับในกับรัดประคตเอว มีเกินนอกนี้ไปไม่ได้ เหตุฉะนั้น

บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายเวลานั้นจึงมีผ้าจำกัด เวลาที่จะเดินไปเฝ้า

พระทรงสวัสดิโสภาคย์ ก็ต้องผ่านใบหญ้าใบไม้ที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝนและน้ำค้าง สบง จีวรของท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็เปียกชุ่มโซกไปในระหว่างทาง

พอไปถึงเมืองสาเกต เวลานั้นองค์สมเด็จพระโลกเชษฐ์กำลังแสดงพระธรรมเทศนาอยู่ครั้นเทศน์จบแล้ว บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายจึงพากันไปเฝ้าองค์พระบรมครูก็ต้องเข้าไปทั้งที่เปียก ๆ เพราะมันไม่มีผ้าจะผลัด เมื่อเข้าไปแล้วก็ถวายนมัสการองค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์โสภาคย์ แล้วก็นั่งอยู่

เวลานั้นนางวิสาขาเฝ้าองค์สมเด็จพระบรมครูอยู่พอดี ครั้นเห็นบรรดาภิกษุชาวปาฐาทั้ง ๓๐ รูปนี้ มีผ้าสบงจีวรเปียกโชกไปอย่างนั้น จึงได้กราบทูลขอพรต่อองค์สมเด็จพระภัควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า **"ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า ต่อแต่นี้ไปข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพรจากผู้มีพระภาคว่า ฤดูกาลหลังจากออกพรรษาแล้ว ขอบรรดาประชาชนทั้งหลายมีโอกาสผ้าไตรจีวรแก่คณะสงฆ์ในพระพุทธศาสนา"**

เมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาได้สดับนั้นแล้วองค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงอนุมัติ แล้วก็ทรงประกาศให้บรรดาประชาชนถวายผ้าพระกฐินทานแก่บรรดาพระภิกษุสงฆ์จำพรรษาครบไตรมาสในอาวาสนั้น ๆ ได้

นี่เป็นอันว่า ต้นเหตุแห่งการทอดผ้าพระกฐินในศาสนานี้ก็มีนางวิสาขาเป็นคนแรกสำหรับอานิสงส์ กุศลบุญราศีในการถวายผ้ากฐินทานนี้ องค์สมเด็จพระชินสีห์ตรัสว่ามีมีอานิสงส์มากเป็นกรณีพิเศษคือ

คนถวายผ้าพระกฐินทานหรือร่วมในการถวายกฐินทานครั้งหนึ่ง จะปรารถนาเป็นพระอัครสาวกก็เป็นได้ จะปรารถนาพระนิพพานเพื่อเป็นพระอรหันต์ ปกติก็เป็นได้

ยิ่งกว่านั้นไซร้ ก่อนที่บรรดาผลทั้งหลายเหล่านั้น คือความเป็นพระพุทธเจ้าก็ดีความเป็นพระอัครสาวกก็ดี หรือว่าเป็นพระอรหันต์สาวกก็ดี จะมาถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกล่าวว่า ในขณะที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะ มีบารมียังไม่สูงดีพอที่จะบรรลุมรรคผลได้ อานิสงส์กฐินทานจะให้ผลตามนี้

กล่าวคือ อันดับแรกเมื่อตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาแล้วก็จะลงมาเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช ปกครองประเทศทั่วโลกมีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขต ๕๐๐ ชาติ

เมื่อบุญแห่งความเป็นพระมหาจักรพรรดิสิ้นไป บุญก็หย่อนลงมาจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ ๕๐๐ ชาติ

หลังจากนั้นมา เมื่อบุญแห่งความเป็นกษัตริย์ได้หมดไปก็จะเป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ

บุญแห่งความเป็นมหาเศรษฐีหมดไป ก็จะเป็นอนุเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ

บุญแห่งความเป็นอนุเศรษฐีหมดไป ก็จะเป็นคหบดี ๕๐๐ ชาติ

รวมความแล้ว สมเด็จพระบรมโลกนาถตรัสว่า **“คนที่ทอดผ้าพระกฐินครั้งหนึ่งก็ดี บุญบารมีส่วนนี้ยังไม่ทันจะหมด ก็ปรากฏว่าท่าน**

เจ้าขอไปนิพพานก่อน" เมื่อองค์สมเด็จพระชินวรตรัสอย่างนี้แล้ว จึงได้ตรัสอีกว่า "เราเทศน์คราวนี้ เทศน์ตามนัยที่องค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดามีพระนามว่า ปทุมุตระ ได้เทศน์ไว้เมื่อ ๙๑ กัปป์มาแล้วพระองค์ก็รับรองว่าอานิสงส์เป็นอย่างนี้

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระมหามุนี้จึงได้นำเอาเรื่องราวอดีตทานซึ่งเป็นอัตตโนบุพกรรม กล่าวคือ เป็นกรรมของพระองค์มาตรัส ตอนนั้นองค์สมเด็จพระทรงสวัสดิทรงตรัสว่า **"ภิกขเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถอยหลังจากกัปป์นี้ไป ๙๑ กัปป์ ถ้านับกัปป์นี้ด้วยก็เป็น ๙๒ กัปป์ ยังมีพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งทรงอุบัติขึ้นในโลก มีพระนามว่า ปทุมุตระ"** เวลานั้นพระปทุมุตระได้แสดงพระธรรมเทศนาอานิสงส์กฐินตามที่กล่าวมาแล้ว

ขณะนั้นเองปรากฏว่า มีชายมหาทุคตะคนหนึ่ง คำว่า มหาทุคคตะนี้จนมากเป็นทาสของท่านคหบดี ได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระชินสีห์ โดยนั่งอยู่ท้ายบริษัท ฟังเทศน์ที่องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์โสภาคย์เทศน์นั้นท่านเทศน์ตามนัยเมื่อกี้นี้ เมื่อฟังจบรู้สึกดีใจนักว่า อานิสงส์กฐินนี่มากมายเหลือเกิน แต่ว่าเราอยากทอดกฐิน เราก็เป็นเพียงทาสของเขา เงินสักบาทหรือสลึงหนึ่งก็ไม่มี ไอ้เครื่องแต่งกายของเรานี้มันก็แสนจะขาดแสนจะเก่าเราจะทำอย่างไรเล่าจึงจะมีโอกาสได้ทอดกฐิน แต่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่านอกจากจะเป็นเจ้าภาพแล้ว ถ้าหากว่ามีการช่วยในการทอดกฐิน เราก็มีอานิสงส์เหมือนกัน ซึ่งองค์สมเด็จพระภควันต์กล่าวว่า ถึงแม้ว่า

จะช่วยในการทอดกฐิน จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้เป็นพระอัครสาวกก็ได้ เป็นมหาสาวกก็ได้ เป็นปกติสาวกก็ได้ และนอกนั้นไซร้ก็ยังได้

เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นกษัตริย์ เป็นมหาเศรษฐี เป็นอนุเศรษฐี เป็นคหบดี ถ้ากระไรก็ดีเราจะช่วยนายของเราทอดกฐิน

เมื่อดำริอย่างนี้แล้ว ครั้นฟังเทศน์จากสมเด็จพระประทีปแก้วจบชาวบ้านเขากลับ ท่านมหาทุคคตะก็กลับเหมือนกัน เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ชวนนายทอดกฐิน พูดถึงอานิสงส์ให้ฟัง นายฟังแล้วก็ดีใจว่า เออหนออานิสงส์กฐินทานนี่มีอานิสงส์มาก การถวายก็ไม่ยาก เรามีผ้าจีวรผืนหนึ่งหรือว่าสบง ผืนหนึ่ง หรือว่าสังฆาฏิผืนหนึ่งก็ได้ จะถวายทั้งไตรก็ได้ถวายมากก็ได้ ถวายน้อยก็ได้อานิสงส์เหมือนกัน ฉะนั้นท่านนายจึงกล่าวว่า **"โภ ปุริสะ ดูก่อนบุรุษผู้เจริญ ถ้ากระไรก็ดีทรัพย์สินของเรานี้มีอยู่ แต่ว่าการทอดกฐินเป็นของใหม่ เราไม่มีความเข้าใจ ถ้าเธอจะให้ทอดกฐินทานก็จงเป็นผู้จัดการในการทอดกฐินก็แล้วกัน"**

ท่านมหาทุคตะก็จัดการทุกอย่างตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีอะไรบ้างนอกจากนั้น ของที่เกินออกไปจากของบริวารเจ้านายจะทำก็ตามใจทุกอย่าง จนเสร็จภารกิจทุกประการเมื่อจัดการครบถ้วนเรียบร้อย ถึงวันจะทอดกฐินท่านก็มานั่งนึกว่า ไอ้ทรัพย์สินสมบัติหมดนี้เป็นของเจ้านายแต่ผู้เดียว เรามีหน้าที่ในการจัดแต่ไม่มีส่วนในทานแม้แต่น้อยหนึ่งเลย จึงได้เข้าไปในป่าเปลื้องเครื่องแต่งตัวออก ถอดเสื้อเอากางเกงออก กลัดใบไม้แล้วก็นุ่งใบไม้ห่มใบไม้แทน เข้าไปในร้านที่ตลาด เอาเสื้อกับกางเกงนี่เข้าไปบอกเจ้าของร้านว่า ไอ้เสื้อเก่า ๆ กางเกงเก่า ๆ ของฉันนี่มันจะแลกของอะไรได้บ้างหนอของในร้านนี้เอาอะไรก็ได้ ฉันต้องการแต่เพียงอย่างเดียว

ที่ท่านจะพึงให้ได้

เจ้าของร้านมานั่งพิจารณาว่า ไอ้ผ้าเก่า ๆ เสื้อเก่า ๆ มันก็เปื่อยแล้ว จะไปเทียบอะไรกับมันก็ไม่ได้สักอย่าง ก็เลยตัดสินใจให้ด้ายไป ๑ กลุ่ม ให้เข็มไป ๑ เล่ม แล้วก็บอกว่าเสื้อผ้าของท่านเหล่านี้ ความจริงราคามันก็ไม่เท่ากับเข็ม ๑ เล่ม ด้าย ๑ กลุ่มแต่ว่าในฐานะที่ท่านจะเอาไปทำบุญ เราขอตัดสินใจให้ ฝ่ายท่านมหาทุคคตะท่านได้เท่านั้นท่านก็ดีใจ ด้าย ๑ กลุ่ม เข็ม ๑ เล่ม เอามาร่วมในการทอดผ้าพระกฐินทานกับเจ้านาย

เมื่อทอดผ้ากฐินทานเสร็จแล้วไซร้ องค์สมเด็จพระจอมไตร คือ พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุโมทนา กล่าวถึงถึงอานิสงส์เมื่อกี้นี้เป็นเหตุ ครั้งองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์กล่าวจบคนทั้งหลายเขาก็กลับกันหมด ท่านมหาทุคคตะก็คลานเข้าไปไหว้พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า ปทุมุตระ แล้วได้กล่าวคำมโนปณิธานตั้งความปรารถนาว่า **“ด้วยอานิสงส์บุญบารมีที่ข้าพระพุทธเจ้ามีหน้าที่ขวนขวายในการจัดงานทอดผ้าพระกฐินทานก็ดี และข้าพระพุทธเจ้าสละเสื้อผ้าอันเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่ข้าพระพุทธเจ้ามี โดยแลกกับด้ายกลุ่มหนึ่ง กับเข็มเล่มหนึ่ง เข้ามาร่วมในการทอดกฐิน ขออานิสงส์กุศลบุญราศีอันนี้จงดลบันดาลให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาลเถิดพระเจ้าข้า”**

เมื่อท่านมหาทุคคตะตั้งมโนปฏิธานอย่างนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงพระนามว่า ปทุมุตระ ก็ทรงพิจารณาดูด้วยอำนาจพระพุทธญาณว่า มหาทุคคตะคนนี้ปรารถนาพระโพธิญาณ อยากจะทราบว่ามโนปณิธานความปรารถนาของเธอสำเร็จผลหรือไม่ หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ทรงทราบว่า หลังจากนี้ไปต่อไปอีก ๙๑ กัปป์

มหาทุคตตะคนนี้จะไปเกิดเป็นลูกกษัตริย์ ที่กรุงกบิลพัสดุมหานคร จอมบพิตรอดิศรจะได้นามว่า สิทธัตถะราชกุมาร หลังจากนั้นจะออกบำเพ็ญมหากษัตริย์ จะได้เป็นพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระสมณโคดม**

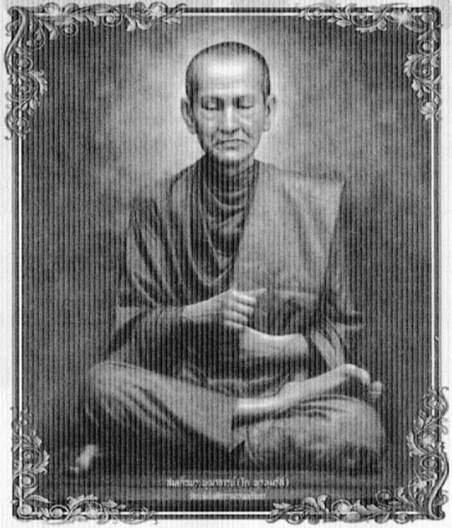
เมื่อทรงทราบอย่างนี้แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงพระนามว่า ปทุมุตระ ก็ทรงประกาศคำพยากรณ์ให้ทราบ ท่านมหาทุคคตะก็ดีใจกลับมาที่บ้าน หลังจากนั้นไซร้ท่านก็ตั้งใจบำเพ็ญกุศลบุญราศีตามกำลังที่จะพึงมี โดยนัยว่าทรัพย์ทั้งหลายเหล่านี้ของท่านไม่มี เพราะท่านเป็นทาสเขา แต่อานิสงส์ที่พาเจ้านายไปทอดผ้าพระกฐินทาน เพราะอานิสงส์ที่พระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ว่า ท่านจะได้เป็นพระพุทธเจ้ามีพระนามว่า **พระสมณโคดม** จากนี้ไปอีก ๙๑ กัปป์เหตุนี้เป็น เหตุให้เจ้านายมีความยินดีได้กล่าวว่า

“มหาทุคคตะ ความดีในการทอดผ้าพระกฐินทานพร้อมด้วยเครื่องบริวารที่เราจะได้โดยมาก ซึ่งเป็นอานิสงส์ที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสว่า ต่อแต่นี้ไปถ้าเราจะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ เป็นอัครสาวกก็ได้เป็นปกติสาวกก็ได้ แต่เวลาใดที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสาร ในกาลข้างหน้าถ้าบุญบารมีนั้นยังไม่เต็ม เราสามารถจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ถึง ๕๐๐ ชาติ จะเป็นพระมหากษัตริย์ได้ ๕๐๐ ชาติ เป็นมหาเศรษฐีได้ ๕๐๐ ชาติ เป็นอนุเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ และเป็นคหบดี ๕๐๐ ชาติ

แต่องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็ยังตรัสว่า อานิสงส์ทั้งหลายเหล่านี้ยังได้ไม่หมดก็ปรากฏว่าบุคคลผู้เป็นเจ้าของกฐินและผู้ติดตามจะไปนิพพานก่อน อาศัยที่ความดีขององค์สมเด็จพระชินวรทรงเทศน์และเธอก็ได้แนะนำเราให้ปฏิบัติความดีที่เราไม่เคยเข้าใจมาก่อนฉะนั้นความดีอันนี้ มหาทุคคตะเราขอปล่อยท่านจากความเป็นทาส คือนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเจ้าก็จงเป็นไปไม่ต้องเป็นทาสต่อไป และเราจะให้บ้านส่วยของเรา ๑๐๐ หลัง เป็นที่เก็บส่วย เป็นเครื่องทำมาหากินให้ข้าทาสหญิงชายช้างม้าวัวควายพอสมแก่ฐานะ”

รวมความว่า นับแต่เวลานั้นมาท่านมหาทุคคตะก็พ้นจากความเป็นมหาทุคคตะกลายเป็นคหบดีคนหนึ่ง อยู่ในฐานะคหบดีมีเงินกินมีเงินพอใช้พอสมควรแก่ฐานะ และหลังจากนั้นมาท่านก็บำเพ็ญกุศลจริยาสัมมาปฏิบัติ เมื่อสิ้นอายุขัยเจ้านายของท่านก็ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์เทวโลกมีความสุข

สำหรับท่านมหาทุคคตะ ได้เคยบำเพ็ญบารมีเพื่อปรารถนาพระโพธิญาณมาก่อนและในตอนนี้ องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวว่า บารมีเข้าขั้นเริ่มต้นปรมัตถบารมี เหตุฉะนั้นมหาทุคคตะคนนี้เมื่อตายจากความเป็นคนจึงไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิต มีความสุข

อมตะธรรมสมเด็จพระพุฒาจารย์โต

"กรรมเก่าไม่มีใครลบล้างได้ กรรมปัจจุบันจะช่วยเจ้าเอง"

จงจำไว้ลูกเอ๋ย...! กรรมที่ทำด้วยเจตนาไม่ว่าจะดีหรือชั่วย่อมมีผลต่อผู้กระทำทั้งสิ้น ไม่มีพรหมเทพองค์ใดช่วยเจ้าลบล้างกรรมนั้นได้ เจ้าต้องช่วยเหลือตนเอง ด้วยการสวดมนต์ภาวนา แผ่เมตตาผลแห่งบุญอันเป็นกรรมปัจจุบันนี้ จะช่วยเจ้าเอง

อานิสงส์การสวดมนต์ภาวนาแผ่เมตตา จะทำให้ลูกรู้แจ้งในคำสอนของพระพุทธองค์ กายจะมีความสงบช่วยระงับความทุกข์ร้อนจิตจะเบิกบานอิ่มเอิบใจมีความสุข ยามนอนหลับเจ้าก็เป็นสุขไม่ฝันร้าย เป็นที่รักของมนุษย์และอมนุษย์ทั้งหลาย ยามที่ตื่นก็เป็นสุข มีหน้าตาผ่องใสมี

สง่าราศี อันตรายจากภัยพิบัติใดๆ ย่อมทำอันตรายไม่ได้ด้วยมีเทพพรหมมารักษา เมื่อจะตายย่อมไม่หลงลืมขาดสติสัมปชัญญะ แม้ดวงตายังไม่เห็นธรรม แต่ต้องตายจากโลกนี้เสียก่อน ก็จะได้ไปเกิดเป็นถึงชั้นพรหมเลยนะลูกเอ๋ย

๑. กรรมที่ไม่มีลูก

กรรมจาก การทำร้ายลูกของสัตว์อื่น พรากสัตว์อื่นจากพ่อแม่ หรือเคยข่มเหงลูกคนอื่น

ลดกรรม ด้วยการงดกินเนื้อสัตว์ทุก ๆ ๗ วัน ในทุก ๆ เดือน ทำบุญ ปล่อยปลาลงน้ำ ปล่อยนกปล่อยกา ทำบุญบริจาคทานที่มูลนิธิสัตว์ หรือมูลนิธิเด็กอ่อน

๒. เจ็บป่วยบ่อย หรือเป็นโรคร้าย

กรรมจาก เคยทารุณกรรมต่อสัตว์

ลดกรรม ด้วยการทำบุญทำทานกับสัตว์อนาถา ให้อาหาร ให้ความเมตตา ซื้อยาหรือบริจาคเงินที่โรงพยาบาลสงฆ์ ทำบุญปล่อยเต่า งดกินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต

๓. ตาบอดหรือเป็นโรคตา

กรรมจาก เคยทำร้ายสัตว์ที่ดวงตา หรือไม่เคยทำบุญเติมน้ำมันตะเกียงในชาติก่อน หรือเคยทำลายไฟฟ้าของวัด ของที่สาธารณะ

ลดกรรม ซื้อโคมไฟ หลอดไฟถวายวัด ถวายเทียนห่อใหญ่ ถวายไฟฉาย เติมน้ำมันตะเกียงทุกวันพระ บริจาคเงินในกล่อง ซื้อน้ำมันเติมตะเกียงที่วัด

๔. ถูกรถเฉี่ยวชน ถูกลูกหลง ถูกสัตว์กัดต่อย

กรรมจาก เคยเป็นคนพาลเกะกะเกเร หาเรื่องเดือดร้อนให้ผู้อื่น มักรังแกและสาปแช่งผู้อื่นอยู่เสมอ

ลดกรรม หมั่นพูดดี มีวาจาไพเราะ

๕. สูญเสียคนใกล้ชิด

กรรมจาก เคยยิงนกตกปลา

ลดกรรม ทำบุญไถ่ชีวิตโค กระบือ งดกินเนื้อสัตว์อย่างน้อยสัก ๑ อย่างชั่วชีวิต หรือกินเจทุก ๆ ๓ เดือน ทำบุญปล่อยนกปล่อยปลา

๖. ถูกนินทา ถูกใส่ร้าย

กรรมจาก เคยพูดจาให้เป็นเหตุให้คนอื่นเป็นทุกข์หรือเดือดร้อน

ลดกรรม พิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี พูดดี พูดให้คนอื่นเกิดประโยชน์พูดให้ผู้อื่นมีความสุข

๗. มักเดือดร้อนเพราะไฟ ไฟไหม้บ้าน ไฟดูด

กรรมจาก เคยลบหลู่พระสงฆ์ และศาสนา

ลดกรรม ตักบาตรทุกวันพระ ทำบุญถวายสังฆทานทุกเดือน ฟังเทศน์ ฟังธรรมทุกวันพระ หรือทุก ๆ เดือนในวันพระร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่ายฟรี

๘. ขาดบารมี ไร้ญาติขาดมิตร

กรรมจาก ไม่เคยไปร่วมงานบุญงานศพ

ลดกรรม ร่วมทำบุญงานศพ บริจาคเงิน หรือร่วมด้วยแรงกายช่วยงานคนอื่น ๆ ในงานศพ เช่น ทำอาหาร จัดดอกไม้

๙. ตั้งหลักปักฐานไม่ได้ โยกย้ายบ่อย

กรรมจาก ไม่เคยร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างหลังวิหารแก่วัดวาอารามต่างๆ

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ร่วมทำบุญฝังลูกนิมิต หมั่นไปไหว้ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ณ เมืองที่ตนอยู่อาศัย

๑๐. มักถูกรังแก ถูกเบียดเบียน

กรรมจาก ไม่เคยบวชหรือทำบุญงานบุญ

ลดกรรม บวช ด้วยจิตศรัทธาปวารนาอย่างบริสุทธิ์ ไม่มีเจตนาอื่นแอบแฝงจะบวช ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน ๑ เดือน ๑ พรรษา แล้วแต่จิตศรัทธา ถ้าเป็นสตรีจะบวชชีพราหมณ์ หรือถือศีล ๘ ตามเวลาที่สะดวกและตั้งจิตศรัทธา หรือร่วมทำบุญงานบวชอย่างสม่ำเสมอเท่าที่จะทำได้

๑๑. ไม่มีคนชื่นชมเอ็นดู ขาดเสน่ห์

กรรมจาก ไม่เคยถวายของหอม

ลดกรรม หมั่นทำบุญไหว้พระทุกวันพระ ถวายธูปหอม เทียน ดอกไม้ สด พวงมาลัย ทองคำเปลว ประน้ำอบน้ำปรุง ประพฤติดีปฏิบัติชอบต่อผู้อื่น คิดดี ทำดี พูดดี ให้ผู้อื่นได้ดี มิให้ร้ายผู้ใด

๑๒. เป็นที่รังเกียจ มีกลิ่นปาก กลิ่นตัว

กรรมจาก ทำติเตียนดูแคลน ผู้ที่ชอบทำทาน

ลดกรรม หมั่นทำทานอย่างสม่ำเสมอ ฟังเทศน์มหาชาติทุกๆ ปี ชักชวนผู้อื่นให้ร่วมทำบุญ หรือบริจาคทานเป็นการบอกบุญผู้อื่น พิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี

๑๓. ไปไหนมาไหนลำบาก มีแต่อุปสรรค

กรรมจาก เคยทำลายหนทางสัญจรของวัด หรือของชาวบ้าน หรือทำให้ทางสัญจรสาธารณะได้รับความไม่สะดวก

ลดกรรม บริจาคทรัพย์หรือแรงกายช่วยสร้างสะพาน สร้างทางอันเป็นประโยชน์แก่วัด หรือชุมชนเล็กๆ ช่วยผู้คนยากไร้ให้ได้มียวดยานพาหนะหรือทางสัญจรที่สะดวก

๑๔. เป็นคนรับใช้เขาร่ำไป

กรรมจาก เคยเนรคุณผู้ที่เคยมีพระคุณแก่ตน

ลดกรรม ตอบแทนผู้มีคุณด้วยความกตัญญู ร่วมทำบุญสร้างพระพุทธรูป พระประธาน ทำทานทั้งกับคนและสัตว์

๑๕. ขัดสน อดมื้อกินมื้อ

กรรมจาก เคยละเว้นการใส่บาตร ละเว้นการให้ทาน เมื่อมีคนยากไร้มาขอทานอาหารและน้ำ

ลดกรรม แบ่งปันอาหาร น้ำ เสื้อผ้า แก่คนยากไร้อนาถา แม้ไม่มีเงินก็แบ่งปันสิ่งของตามที่มี ตักบาตรทุกเช้าหรือทุกวันพระ

๑๖. อาภัพคู่ ร้างคู่

กรรมจาก เคยผิดลูกผิดเมียเขา

ลดกรรม บวชพระ หรือบวชชีพราหมณ์ ร่วมทำบุญเป็นเจ้าภาพงานแต่งงานคู่บ่าวสาวที่ยากจน ถวายของเป็นคู่ เช่น แจกันคู่ เชิงเทียนคู่ หมอนคู่ เป็นต้น

๑๗. ได้คู่ที่เลวร้าย ทำร้ายตนหรือทำให้เป็นทุกข์

กรรมจาก เคยข่มขืนเขาในชาติก่อน เคยทุบตีทำร้ายคู่

ลดกรรม บวชพระ หรือบวชชีพราหมณ์ ทำบุญปล่อยนก

๑๘. อยู่โดดเดี่ยวยามบั้นปลาย

กรรมจาก เคยจับสัตว์ขัง

ลดกรรม ทำบุญปล่อยปลาลงน้ำ ปล่อยนกปล่อยกาทำบุญ ทำทานแก่เด็กอนาถา และสัตว์อนาถา

๑๙. รูปร่างหน้าตา ไม่งดงาม

กรรมจาก ไม่เคยถวายดอกไม้ของหอม

ลดกรรม ถวายพวงมาลัยดอกไม้สด ดอกไม้หอม ทำบุญ บริจาคดวงตา บริจาคร่างกายให้แก่โรงพยาบาล

๒๐. มักถูกโกง ถูกเบี้ยวเงิน

กรรมจาก เคยคดโกงผู้อื่น

ลดกรรม สละทรัพย์บริจาคร่วมการกุศลต่างๆ ทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน อุทิศส่วนกุศลแก่เจ้ากรรมนายเวรทุกๆ เดือน

๒๑. พิการ ร่างกายไม่สมประกอบ

กรรมจาก เคยทุบตีพ่อแม่ ด่าพ่อแม่ หรือทำร้ายพ่อแม่

ลดกรรม หมั่นทำบุญไหว้พระ ปล่อยนกปล่อยปลา ถือศีล ๕ ศีล ๘ เจริญภาวนา นั่งวิปัสสนากรรมฐาน

๒๒. มีคดีความ

กรรมจาก เคยพบคนทุกข์ร้อนแล้วไม่ช่วย หรือพยายามหาทางช่วยเหลือ

ลดกรรม หมั่นทำบุญปล่อยนกปล่อยปลา นั่งสมาธิ เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถือศีล ๘ ทุกๆ ๓ เดือนๆ ละ ๗ วัน

๒๓. ไร้ที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

กรรมจาก ไม่สงเคราะห์คนอนาถา ที่มาขออาหาร ขอชายคาหลบฝน ไม่มีน้ำใจช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก

ลดกรรม ร่วมทำบุญซื้อกระเบื้องหลังคาโบสถ์ หมั่นไปกราบไหว้บูชาศาลหลักเมือง ทำบุญทำทานแก่สัตว์พิการหรือสัตว์จรจัด

๒๔. จิตใจขุ่นมัว ดุดัน ขี้โมโห

กรรมจาก มักตระหนี่ในการทำบุญ

ลดกรรม สวดมนต์ไหว้พระ ทุกวันพระ ฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ถือศีล ๕ หรือศีล ๘ ทุกๆ ๓ เดือน บริจาคทาน แบ่งปันเงินทองหรือสิ่งของแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก หรือร่วมทำบุญบริจาคทานกับมูลนิธิสถานสงเคราะห์และวัดวาอารามต่างๆ

๒๕. ไม่มีชื่อเสียง

กรรมจาก เคยติฉินนินทา ทำให้ผู้อื่นเสียหาย

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างหอระฆัง ร่วมทำบุญหล่อเทียนพรรษาทำทานกับคนยากไร้ และสัตว์อนาถา

๒๖. ไม่มีวาสนาบารมี

กรรมจาก ไม่เคยนับถือชื่นชมผู้นับถือธรรมะ

ลดกรรม ทำบุญสร้างพระพุทธรูป ทำทานกับคน

๒๗. มีลูกหลานไม่ดี เกเร ไม่เชื่อฟัง

กรรมจาก ทำแท้ง เคยทำร้ายคนใกล้ชิดมาก่อน และทำร้ายจิตใจครอบครัวในชาติก่อน

ลดกรรม บวชเณร โดยให้ลูกบวชหรือไปร่วมบวช จะทำให้กรรมน้อยลง ปฏิบัติธรรม อุทิศให้ลูกตนเอง

๒๘. เจอแต่คนเอาเปรียบ

กรรมจาก เคยเบียดเบียนเงินพ่อแม่ไว้ในอดีตชาติ เคยโกงคนไว้ในอดีตชาติ ขโมยเงินครอบครัวมาใช้

ลดกรรม หมั่นยึดถือศีล ๕ ให้มั่น ไม่ดื่มเหล้า ทำให้ขาดสติ โดนโกงง่าย หมั่นสวดมนต์ อธิษฐานบารมี ด้านขอพรให้พบเจอคนดีๆ เข้ามาในชีวิต

๒๙. เกิดในสกุลต้อยต่ำ

กรรมจาก โอหัง อวดดี จิตใจคับแคบ

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างวัด สร้างพระประธาน ทำบุญทำทานกับคนยากไร้ และสัตว์อนาถา พิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี

๓๐. ไร้สง่าราศี ขาดวาสนา

กรรมจาก เคยเมาสุราอาละวาด ระรานผู้อื่น

ลดกรรม นั่งสมาธิ ฝึกกรรมฐาน ทำทานกับคนอนาถา และสัตว์อนาถา ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี

๓๑. ไม่เจริญก้าวหน้า จิตใจเป็นทุกข์

กรรมจาก เคยชักจูงคนทำชั่ว

ลดกรรม ถือศีล ๘ เป็นเวลา ๗ วัน ทุกๆ ๓ เดือน หมั่นทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน

๓๒. จิตใจฟุ้งซ่าน เป็นทุกข์

กรรมจาก เคยริษยาผู้อื่น

ลดกรรม ทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน ปล่อยปลาลงน้ำ นั่งสมาธิ สวดมนต์คาถาพระชินบัญชร

๓๓. ชีวิตตกต่ำ ทำสิ่งใดไม่เจริญ

กรรมจาก เคยทำแท้ง

ลดกรรม ปล่อยปลาลงน้ำทุกๆ เดือน จนครบ ๙ เดือน หรือ ๑ ปีเต็ม ถวายสังฆทาน ทำบุญใส่บาตรเสมอ

๓๔. เป็นเมียน้อย เมียเก็บ

กรรมจาก เคยผิดลูกผิดเมียเขามาก่อน ขืนใจเขาโดยไม่ยินยอม เคยอธิษฐานจิตร่วมกันมาว่ากี่ภพก็ขอให้ได้ใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน

ลดกรรม ถวายธงคู่ ธูปคู่ เชิงเทียนคู่ หมอนคู่ อย่างใดก็ได้ อธิษฐานจิตขอให้ชีวิตคู่ที่ดีขึ้น บวชชีพราหมณ์ปีละ ๑ ครั้ง ๓ วัน อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรที่เคยล่วงเกินให้ได้รับกุศลและเปิดทางให้ชีวิตคู่ดีขึ้น ร่วมเป็นเจ้าภาพงานแต่ง เพื่อชีวิตตนจะดีขึ้นและสมหวัง สวดมนต์ขอพรทุกวันเกิดด้านความรักให้สมหวังต่อไป ทำบุญสังฆทานสดในวันเกิดตนเอง

เดือนละครั้ง เพื่ออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ และวิญญาณที่ตามมาให้ได้รับกุศลและอโหสิกรรม

๓๕. เป็นทุกข์เพราะคนในครอบครัว

กรรมจาก เคยลำเอียง ไร้คุณธรรมในด้านครอบครัวไว้ก่อน เคยเอารัดเอาเปรียบคนในครอบครัว และคนใกล้ชิดไว้ในชาติอดีต และชาติปัจจุบัน เคยทำให้ครอบครัวเขาแตกแยกในอดีตชาติ

ลดกรรม ต้องบวชชีพราหมณ์ เพราะเมื่อเกิดอีกภพ ชีวิตจะได้ดีมีชีวิตที่ดีขึ้น เพราะกุศลของการบวช ปฏิบัติธรรม ทำให้เจ้ากรรมนายเวร อโหสิกรรม และตนเองได้พบสิ่งที่มีกุศลมากขึ้น ยึดพรหมวิหาร ๔ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจะทำให้ชีวิตมีความเมตตา และไม่ลำเอียงเอารัดเอาเปรียบคนใกล้ชิด ทำให้วิถีชีวิตมีคนนับถือและพ้นจากความทุกข์ในเรื่องญาติพี่น้องยุ่งเกี่ยวได้ นำพระคู่บ้านคู่เมืองเข้าสักการะที่บ้าน และสวดมนต์ขอพรให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข

๓๖. เป็นอัมพฤกษ์ อัมพาต

กรรมจาก ฆ่าสัตว์ ทรมานสัตว์ ทำร้ายคนไว้ในอดีตชาติและปัจจุบันชาติ

ลดกรรม ตักบาตรอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ รวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้กุศลและอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ปล่อยสัตว์ลงน้ำในวันเกิดตนเอง กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรได้รับและอโหสิกรรม ถวายยาเข้าวัด หรือช่วยเหลือคนป่วย

๓๗. เป็นมะเร็ง

กรรมจาก รู้เห็นเป็นใจกับการทำแท้ง การทารุณสัตว์ หรือการทำร้ายเบียดเบียนผู้อื่น

ลดกรรม ทำบุญใหญ่อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร และบวชชีพราหมณ์ ๑ เดือน เพื่อส่งกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรม ทำบุญสร้างพระพุทธรูป สร้างโบสถ์หรือสร้างศาลาวัด ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี หมั่นนั่งสมาธิ ฝึกกรรมฐาน

๓๘. ค้าขายขาดทุน ทำงานไม่ก้าวหน้า

กรรมจาก เคยลบหลู่เจ้าที่เจ้าทาง

ลดกรรม หมั่นทำบุญใส่บาตร ถวายสังฆทาน ถวายเครื่องเซ่นสังเวยเจ้าที่เจ้าทาง หมั่นสวดมนต์บทคาถาพระชินบัญชร

๓๙. ด้อยปัญญา

กรรมจาก ฝักใฝ่อบายมุขในชาติก่อน หรือชักชวนคนไปทำชั่วดูแคลนหลักธรรมะ

ลดกรรม พิมพ์หนังสือธรรมะจ่ายแจก ทำบุญทำทานกับโรงเรียนของเด็กพิการหรือตามมูลนิธิต่างๆ

๔๐. ตกงาน

กรรมจาก เคยกลั่นแกล้งผู้อื่นในเรื่องงาน หรือแย่งงานผู้อื่น

ลดกรรม หมั่นทำบุญทำทาน ร่วมงานบุญต่างๆ ปล่อยนกปล่อยปลา

๔๑. ไม่มีโชคลาภ

กรรมจาก ไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ

ลดกรรม หมั่นทำบุญสวดมนต์ไหว้พระ ถวายธูป เทียน ดอกไม้สด พวงมาลัย และทองคำเปลว

๔๒. เรียนไม่จบ เรียนมีอุปสรรค

กรรมจาก ชาติก่อนปฏิเสธการฟังเทศน์ฟังธรรม

ลดกรรม หมั่นเข้าวัด ร่วมทำบุญต่างๆ ฟังเทศน์ อ่านหนังสือธรรมะ

๔๓. มีอาชีพต้อยต่ำที่ผู้คนดูแคลน

กรรมจาก ชาติก่อนเคยบวชด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ ไร้ความศรัทธา อาศัยผ้าเหลืองหากิน

ลดกรรม ถือศีล ๕ ศีล ๘ นั่งสมาธิฝึกกรรมฐาน ถวายสังฆทานทุกเดือนหรือทุก ๓ เดือน

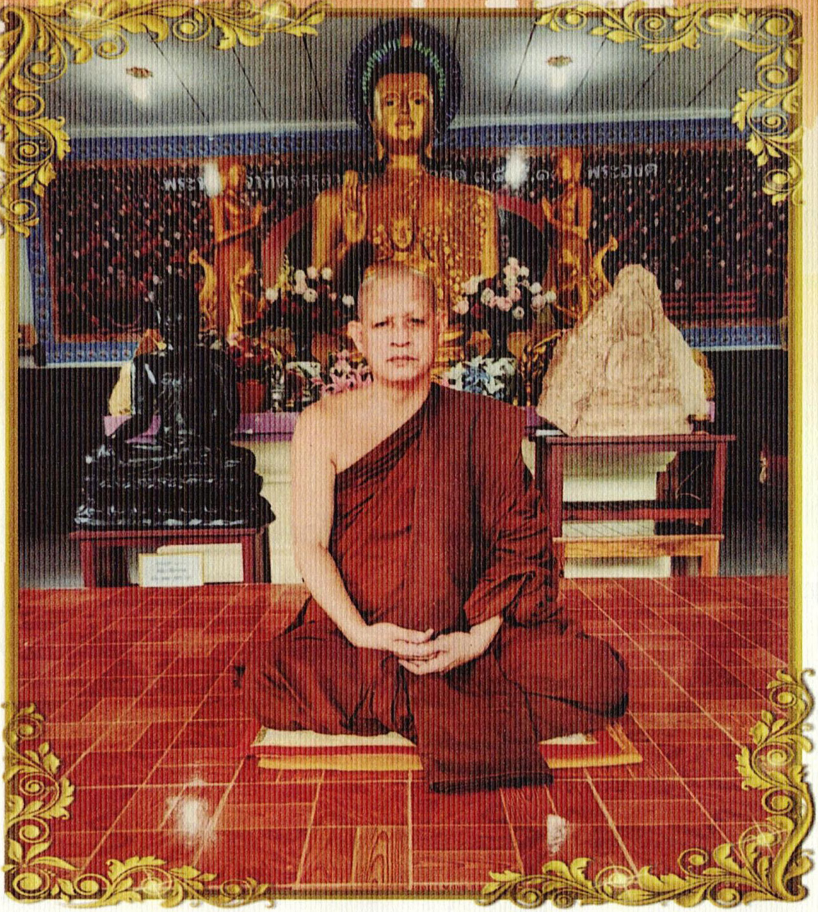
๔๔. ครอบครัวยากจน

กรรมจาก ชาติก่อนไม่เคยบริจาคทาน

ลดกรรม หมั่นทำบุญด้วยการบริจาคทาน ถ้ามีเงินไม่มากก็บริจาคเป็นสิ่งของ แรงกาย หรือน้ำใจ ต่อผู้ตกทุกข์ได้ยาก เช่น ไปช่วยอ่านหนังสือให้มูลนิธิคนตาบอด

๔๕. เป็นทุกข์เพราะความรัก

กรรมจาก ชาติก่อนเจ้าชู้ หลอกผู้อื่นให้อกหัก ลดกรรม ประพฤติดีปฏิบัติดีทั้งความคิด กาย วาจา ใจ ร่วมทำบุญงานแต่งงาน ทำสิ่งดีๆ ให้คนอื่นได้สมรักสมรส

พระอาจารย์บุญแต่ง ฉนฺทชาโต

เจ้าสำนักอาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต
พรรษา ๓๖ (อุปสมบท ๔ ก.ค. ๒๕๓๐)

คติธรรมข้อคิดฉนฺทชาโตภิกฺขุ

* จงคิดทุกคำก่อนพูด อย่าพูดทุกคำที่คิด
* สิ่งดีชั่วที่เราประสบอยู่แต่ละวัน มันเป็นธรรมที่จัดสรรไว้แล้วด้วยกรรมของเราเอง (อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต)
* จงอย่าปฏิเสธหรือยอมรับอะไรง่ายๆ เมื่อตราบใดยังไม่ได้พิจารณาด้วยปัญญาอย่างถ่องแท้
* จงอย่าโกรธเมื่อมีคนตำหนิติเตียนเรา จงอย่าพอใจเมื่อมีคนชื่นชมเรา เพราะทั้งสองด้านเป็นกระจกให้ตัวเราเป็นอย่างดี
* จงค้นหาสิ่งไม่ดีในตัวเรา แล้วแก้ไขให้ดีขึ้น ส่วนที่ดีอยู่แล้วควรทรงไว้

เกิดมาทำไม

ถ้าเราจะตั้งปัญหาถามคนทั้ง ๒๐ คนว่า เกิดมาทำไม คำตอบของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกันอย่างแน่นอน เพราะความคิดต่างกัน ความปรารถนาต่างกัน คำตอบของแต่ละคนย่อมตอบไปตามความรู้สึกของตน ตามความรู้ สติ ปัญญา และเราก็ไม่รู้อีกด้วยว่าก่อนเราเกิดเรามาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน นี่ซิ เป็นสิ่งที่น่าศึกษา

ในทางพระพุทธศาสนา เหตุที่นำเรามาเกิดได้มี ๓ ประการใหญ่ๆ ได้แก่

อวิชชา คือ ความไม่รู้

ตัณหา คือ ความทะยานอยากได้ในสิ่งที่ตนไม่รู้

กรรม คือ เจตนาที่อาศัยกายและวาจาและใจเกิดเป็นตัวงานเป็นบุญและบาปขึ้น

อวิชชา แปลว่า ไม่รู้ คือมีลักษณะไม่รู้แจ้งแทงตลอดสัจจธรรมทั้ง ๔ มีทุกขสัจจ์ เหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหา อวิชชา ปิดบังสภาวะไม่ให้เห็นความเป็นจริงของธรรมชาติ ซึ่งเกิดอยู่ตามอารมณ์ และอิริยาบถว่ามีความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ปิดบังให้เห็นแต่สมมติบัญญัติว่า เป็นสัตว์บุคคล หญิง ชาย ให้เกิด โลภ โกรธ หลงอยู่ร่ำไป ความไม่รู้นี้เป็นธรรมที่ปิดบังไม่ให้รู้ถึงความจริงของสัจธรรมได้ คนที่ไม่หนักในเหตุผลเป็นผู้ปราศจากปัญญา เป็นเครื่องสอดส่องให้รู้ถึงความเป็นจริงของสภาวะสัจจธรรมย่อมได้นามว่าเป็นผู้มีปัญญา จักษุบอด ที่จะล่วงพ้นทุกข์ในวัฏฏะไปได้นั้นน้อยนักหนา ฉะนั้น

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า โลกนี้มืดมนชนผู้แจ้งในโลกนี้น้อยนักชนที่จะไปสวรรค์ และนิพพานนั้นน้อย เหมือนนกที่พากันติดข่ายของนายพรานแล้วที่จะหลุดพ้นจากเงื้อมมือของนายพรานไปได้น้อยนัก

ตัณหา คือ ความทะยานอยากมี ๓ อย่างคือ

กามตัณหา ความอยากในกามคุณทั้ง ๕

ภวตัณหา ความอยากเป็นนั่นเป็นนี่

วิภวตัณหา ความอยากไม่เป็นนั่นเป็นนี่

ตัณหาความทะยานอยากได้ขันธ์ที่ตนเองเข้าใจว่าสะสวยงดงาม เป็นสุขยั่งยืนเป็นตัวของตัวนั้นแล้วก็ทำกรรมเป็นตัวงาน ที่เป็นบุญและบาปขึ้นในทางพระสูตรท่านตรัสไว้ว่า

กมฺมํ เขตฺตํ มีกรรมที่ดีและชั่วเป็นเหมือนที่นาและสวน

วิฺญาณํ พีชํ มีวิญญาณวิบากเป็นเหมือนเมล็ดพืช

ตณฺหา สิเนหํ มีความทะยานอยากเป็นเหมือนยางในพืช

ถ้าต้องด้วยหลัก ๓ ประการนี้ ต้องเกิดอีกแน่ ๆ อุปมาเหมือนชาวสวนนำเอาเมล็ดทุเรียน อันมียางที่เป็นเชื้ออยู่ข้างในไปเพาะไว้ที่พื้นดินซึ่งมีรสในไม่ช้าก็จะเกิดเป็นลำต้นแตกกิ่งก้านสาขาขึ้นได้ฉันใด แม้ถึงสัตว์ที่มีจิตใจประกอบด้วยยาง คือตัณหา ยังกระทำกรรมที่เป็นบุญและบาปอยู่ ก็จะต้องเกิดเป็นปัญจสาขาตลอดถึงมี ตาหู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ฉันนั้น ชนที่ทำบาปก็ต้องเกิดในอบายมีนรกเป็นต้น ชนที่ทำบุญให้ทาน ก็ต้องไปเกิดในสุคติภูมิมีมนุษย์เป็นต้น

ชนที่ทำฌาน ก็จะเกิดเป็นพรหม

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **กมฺมุนา วตฺตตี โลโก** สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม กุศลกรรม คือการกระทำที่สร้างมาดีในอดีต ย่อมส่งผลให้ได้รับความสุขความดีในปัจจุบัน อกุศลกรรม คือการกระทำ ที่สร้างมาไม่ดีในอดีตย่อมส่งผลให้ได้รับความทุกข์ในปัจจุบัน จะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือสัตว์ที่เกิดมามีกิเลสเมื่อมีกิเลสย่อมสร้างกรรม เมื่อสร้างกรรมย่อมได้รับผลของกรรม เรียกว่า วิบากกรรม คือ ผลของกรรมที่ทำไว้ เวียนอยู่อย่างนี้เป็นสังสารวัฏ เพราะฉะนั้นจะตัดความเกิดที่แท้จริงจะต้องตัดต้นเหตุทั้ง ๓ ประการ คือ อวิชชา ตัณหา และไม่สร้างกรรม ไม่มีอุปาทานเข้าไปยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนหมดสิ้นหมดเชื้อที่จะทำให้เกิดคือสูญจากกิเลสทั้งปวงเหมือนพืชหมดยาง จนจิตเข้าสู่พระนิพพานสำเร็จเป็นพระอรหันต์นั่นแหละจึงจะไม่เกิดอีกต่อไป แต่ถ้าเราบารมีธรรมยังอ่อนอยู่ ก็ต้องสร้างกุศลผลบุญหนุนจิตใจให้สูงขึ้น ทำบุญบ่อย ๆ กำลังใจดีขึ้นไม่ก่อกรรมที่เป็นอกุศล เมื่อทำสิ่งที่ดีงามอยู่เป็นกิจวัตร ไม่บกพร่องในกุศล ชีวิตของเราย่อมดีขึ้นอย่างแน่นอน เพราะกุศลถ้าเกิดขึ้นในจิตใจของผู้ทำบุญบ่อยๆ แล้วย่อมเจริญขึ้น คิดแต่สิ่งที่ดี พูดดี และทำดี ตรงข้ามกับอกุศลมัก เกิดขึ้นกับคนที่มีจิตใจต่ำ เมื่อจิตมืดมัวขุ่นหมองก็ย่อมมืดดิ่งลงสู่ ความหายนะเผาพลาญดวงจิตของผู้กระทำ เหตุดังนี้จึงไม่มีสิ่งใดเลย ที่ประเสริฐไปกว่าการสร้างกุศลผลของความดีให้กับตนเอง เพราะเป็นทรัพย์ภายในหล่อเลี้ยงจิตใจให้ดีขึ้น เมื่อสร้างกุศลความดีทุกวัน ทุกเดือน ทุกปี ทุกชาติแล้ว บารมีธรรมย่อมเต็มในชาติใดชาติหนึ่ง ย่อมเบื่อหน่ายในทรัพย์ในสิ่งที่โลกเขาต้องการ เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ท่านทั้งหลายก็สามารถเข้าสู่สภาวะที่ปราชญ์ทั้งหลายต้องการ คือ พระนิพพาน อย่างแน่นอน

ความดับทุกข์ที่แท้จริง เป็นที่สุดแห่งคำสอนของพระพุทธเจ้า การปรารถนาสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สำเร็จลงได้ ถ้าไม่ทำตามความปรารถนา เกิดมาทำไมจากคำถามต้นเรื่อง ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์มาเกิด ถ้ายังไม่เป็นชาติสุดท้ายก็ต้องตอบว่า เกิดมาเพื่อสร้างบารมี ถ้าเป็นเราจะตอบว่าอย่างไร แต่คำตอบที่มีวันสิ้นสุดได้ และประเสริฐที่สุด คงจะไม่มีคำตอบใดที่ดีกว่าคำว่า **"เกิดมาเพื่อสร้างความดีเป็นบารมีสู่พระนิพพาน"**

เกิดมาทำไม

ถามตัวเองบ่อยบ่อยตอนหงอยเหงา ว่าตัวเราเกิดมาตัวไมหนอ
เกิดเพราะกรรมนำให้ทุกข์ไม่ยั้งรอ เกิดมาก็รับกรรมนำทุกข์ทน
เกิดพราะเหตุกรรมเก่านำปรุงแต่ง เกิดเพราะแหล่งกิเลสเหตุอกุศล
เกิดเพราะมีวิบากยากสุดทน เกิดพราะผลกรรมชั่วจึงมีเรา
ถ้าเกิดมาสร้างบาปนั้นหมดค่า ถ้าเกิดมาสร้างบุญคุณมากหลาย
ถ้าเกิดมาเพื่อรอวันแก่เจ็บตาย ก็ไม่ได้ประโยชน์อย่าเกิดเลย
เกิดทุกภพทุกชาติมีแต่ทุกข์ ไม่มีสุขเกิดในวัฏ-ฏะสงสาร
เกิดแล้วแก่เจ็บตายไปตามกาล หวังนิพพานเกิดมาดับทุกข์ใจ
เราจงเกิด กำเนิดมาสร้างประโยชน์ มาชี้โทษถูกผิดจิตแจ่มใส
เกิดมาเพื่อให้ความสุขสังคมไทย เกิดมาใช้กรรมเก่าฝ้าทำดี
สรุปความคำว่าเกิดเหตุมีมาก เกิดมาจากการกระทำกรรมเรานี้
เกิดอย่างไรก็ได้ต้องทำดี เกิดอย่างนี้ไม่เสียชาติเกิดเอย

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุขาโต
๑๒๑ หมู่ ๘ ต.ไทรโยค อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

ประวัติการถวายที่ดินสร้างสำนัก

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต เกิดขึ้นจากแรงศรัทธาของ**คุณนฤมล เชิดชื่น และบุตร-ธิดา** ได้ถวายที่ดินตามรายการ ภ.บ.ท. ๕ ส่วนหนึ่ง จำนวน ๗ ไร่ ๔๙ ตารางวา ให้แก่ **พระอาจารย์บุญแต่ง ฉนฺทชาโต** เพื่อทำประโยชน์ทางพระพุทธศาสนา เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๑ และต่อมาได้ถวายที่ดินเพิ่มอีกเป็นครั้งที่ ๒ ด้านหน้าสำนัก ติดกับถนน 323 จำนวน ๕ ไร่ ๓ งาน เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๙ รวมปัจจุบันที่ดินที่คุณนฤมล เชิดชื่น และบุตร-ธิดา ได้ถวายทั้งหมดจำนวน ๑๒ ไร่ ๓ งาน ๔๙ ตารางวา

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต เป็นสถานที่แห่งเดียวในประเทศไทยที่มีการสร้างพระพุทธเจ้า ๙ พระองค์ (พระทันใจ) ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๒ ปั้นวันละองค์ จัดงาน ๙ วัน ๙ คืน ทุกวันมีกิจวัตรปฏิบัติธรรม ๓ เวลา เช้า บ่าย เย็น

ในวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ของทุกปีจะมีการเจริญพระพุทธมนต์ใหญ่ประจำปี ให้พุทธบริษัทได้ปฏิบัติธรรม และอธิษฐานจิตเป็นนิมิตแห่งความก้าวหน้าของชีวิต

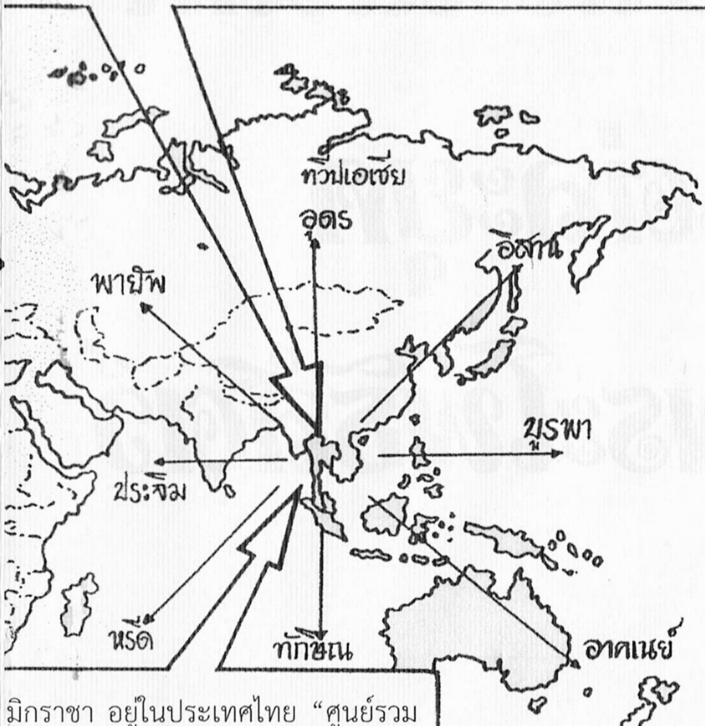
ภาคโลกวิญญาณทิพย์ ปกครองระบบสุริยจักรวาล และปก
ทั่วกะโรทวีป (เป็นชั้นๆ) เรียกรวมว่า พระบารมี องค์พระผู้สำเร็จทุกกระ
ด้วย ทวยเทพยดา อินทร์ พรหม พระแม่ธรณี พระแม่คงคา พระแม่โพส
อำนวยการทางศาสนาสู่ภาคพื้นโลก (ภพมนุษย์) เป็นฝ่ายบันดาลอำนา
โปรดญาติ ถ่ายทอดคุณธรรมประสิทธิ์ประสาทสู่สายญาติสายกุศล พุทธ

แผนที่โลก ภาคพื้นภพมนุษย์

ศูนย์รวมธรรมวิวัฒนาการโลกยุคต้นโพธิ์ศรีแห่งธ
ชุมนุมผู้มีฤทธิ์ทั่วโลก-ศูนย์อำนวยการองค์กรภาคพื้
- ศูนย์รวมวิวัฒนาการโองการสัญญาแห่งเอกภพ-ศู
มาสร้างบารมีในเมืองมนุษย์) - ศูนย์มหาอำนาจกา
ญาติพุทธพงศ์พันธุ์ทั่วโลก

งโลกมนุษย์ทั่วแผ่นดิน แผ่นฟ้า เป็นฝ่ายควบคุมระบบวิญญาณ
ง หรือองค์กรสถาบันทิพย์โองการสัญญาแห่งเอกภพ ซึ่งประกอบ
ละบริวาร ครอบโลก ครอบจักรวาล ซึ่งเป็นองค์การสถาบันทิพย์
ายสิทธิ์ อิทธิฤทธิ์ ลงมาสู่องค์กรภาคพื้นปฏิบัติธรรมสายสัญญา
์พันธุ์ทั่วภพมนุษย์

มิกราชา อยู่ในประเทศไทย "ศูนย์รวม
พมนุษย์ - ศูนย์รวมองค์กรปฏิรูปวิญญาณ
รวมวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ระดับโลก(เทพจุติ
ทธิ์ทั่วแผ่นดิน แผ่นฟ้า - ศูนย์สัมพันธ์สาย

คำพยากรณ์โลก
แต่ละยุค
ของพระโพธิสัตว์

๑

ยุคบ่อเกิดโลก บ่อเกิดธรรม

ปฐมกัป ปฐมมูล วิญญาณสูตรธาตุธรรม
อากาศธาตุธรรมทั้ง ๔ รวมตัวกันเข้าสูตร
องค์การกายนคร แสนปีมณีกัปป์
หลายกัปป์หลายกัลป์มาแล้ว

๒

โลกยุคดึกดำบรรพ์

* มนุษย์สมัยหินก่อนประวัติศาสตร์ ถึงยุคศาสนาดึกดำบรรพ์ ของต้นบวรพุทธศาสนา พระกกุสันโธพุทธเจ้า พระโกนาคมโนพุทธเจ้า พระกัสโปพุทธเจ้า (ยุคหินเก่า-ยุคหินใหม่)
* มนุษย์มีศาสนานับถือในแต่ละยุค ที่พระพุทธ เจ้า องค์ที่ ๑-๓ ลงมาตรัสรู้
* โลกถูกล้างด้วย น้ำ ไฟ ลม ตามวิวัฒนาการมา หลายยุค

๓

ยุคก่อนพุทธกาล
และยุคพุทธกาลตอนต้น

* พระสมณโคดมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔
* มนุษย์ถือวิญญาณหลายชั้น หลายประเภท เป็นฤๅษี ดาบส นักพรต ชีไพร โยคาจารย์
* พระพุทธเจ้าประกาศพระศาสนา ประกาศพุทธบัญญัติ จากคัมภีร์ที่อยู่เบื้องบน โลกวิญญาณทิพย์
* การปกครองแบบสามัคคีธรรม เอกาธิปไตย ทาส ศักดินา ราชาธิปไตย

๔

โลกยุคกึ่งพุทธกาล

* มนุษย์แยกกันนับถือศาสนาตามระดับค่าของวิญญาณของตน
* มนุษย์สร้างระบบการปกครองคล้อยตามโลกวิญญาณ มีศาสนา วัฒนธรรม แบบแผนในหลักธรรมศาสตร์ของศาสนา
* โลกแบ่งออกเป็นค่ายโลกเสรี ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ค่านิยมของมนุษย์แบ่งชั้นด้วยศักดิ์ มนุษย์สมบัติ ทรัพย์สินทางโลก มนุษย์สืบทอดมรดกวัฒนธรรมทางศาสนาไว้ วัตถุธรรมเจริญสูงสุด
* โลกยุคสมัยใช้อาวุธ
* มนุษย์นอกระบบศาสนา ค่ายโลกคอมมิวนิสต์ ทำลายล้างวัฒนธรรมของศาสนา สร้างวัฒนธรรมใหม่นอกศาสนา ไม่เชื่อถือ บาป บุญ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกทิพย์ มนุษย์เป็นกบฎต่อทวยเทพเทวาที่ปกครองโลกอยู่
* เข้าสู่ยุคพญามาร ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม ทำลายชนชั้น จำกัดสิทธิ เสรีภาพทางสังขารและวิญญาณ สังคมไม่เป็นธรรม โลกวิญญาณทิพย์ ต้องล้างทิ้งเหล่าวิญญาณ

๕

ถึงวาระจุดที่หมายวิวัฒน์โลก

โลกทิพย์เพิกถอนกรรมสิทธิ์ ถือครองรูปสังขาร
สัตว์โลก ทอนสังขารมนุษย์ชาติลง ล้างวิญญาณ
และสังขารที่ไม่เป็นศีลธรรมด้วยภัยธรรมชาติ โรคภัย
น้ำเป็นพิษ อาหารเป็นพิษ อากาศเป็นพิษ
อาวุธมหาประลัยในสงครามล้างโลก
ผู้มีศีลธรรมจะปลอดภัย

๖

โลกยุคปลายพุทธกาล หรือยุคต้น โพธิ์ศรีแห่งธรรมมิคราชาตอนกลาง

* มนุษย์ทั้งโลกจะเหลือน้อย จะอยู่รอดบางส่วนที่มีบารมีคุ้มครองในทวีปเอเชีย
* โลกจะมีอภิมหาอำนาจเกิดขึ้นใหม่ เป็นสังคมมนุสเทโวระดับชั้นต่างๆ ตามบุญบารมีของแต่ละบุคคล ประกอบอาชีพตามมูลเดิม
* การปกครองแบบเอกาเทโวธิปไตย
* มนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา ถือธรรมะอันเดียวกัน มีศาสนาเดียว
* ค่านิยมของมนุษย์เป็นจิตวิสัยทางกุศลธรรมในวิญญาณ ถือครอง
* มนุษย์สมบัติ ตามบุญญาบารมี ต่างวาระกันไป
* พลโลกจะเหลือน้อย วิญญาณที่เป็นบาปจะไม่มีสิทธิ์เกิดในครรภ์ของผู้มีบุญ
* หมดสมัยอาวุธ หมดสมัยจับกุมคุมขัง ไม่มีคนขี้เหล้าเมายาและเจ็บไข้ได้ป่วยให้เห็น
* วิญญาณผู้มีบุญ จะล่องลอยอยู่บนสรวงสวรรค์ที่ยังไม่พ้น โลกเวียนว่ายตายเกิดจะพากันมาปฏิสนธิในครรภ์ของผู้มีบุญ สร้างบารมีเสริมจุนไปในพระศาสนาในยุคหน้า

๗

โลกยุคต้นโพธิ์ศรี แห่งธรรมมิคราชาตอนปลาย

* ยุคนี้เป็นโลกอภิสิทธิ์ของมนุษย์ผู้มีญาณวิเศษที่สำเร็จวิญญาณของตน เป็นยุคใช้อำนาจกายสิทธิ์อิทธิฤทธิ์ มีอำนาจบารมีทุกชั้นรับรอง สามารถแผ่รังสีได้ทุกคน

* มนุษย์ผู้ที่สร้างบุญญาบารมีพอเพียง จะขอทิ้งสังขารเอาวิญญาณ ของตนขึ้นไปเสวยสุขบนวิมาน เป็นการรอคอยก่อนได้

* ยุคนี้ผู้สร้างบารมีตอนต้นและตอนกลางของยุคที่ยังไม่พอเพียงจะวนเวียนว่ายมาเกิดสร้างบารมีในยุคนี้อีกต่อไป

* มนุษย์ผู้สร้างบุญญาบารมีสำเร็จวิญญาณทั้งในตอนต้น ยุคตอนกลาง วิญญาณจะข้ามพ้นโลกเวียนว่าย มีฐานะเป็นวิญญาณสำเร็จ จะไม่เกิดเป็นสังขารโลกอีก จะรับสัญญารอคอยเข้าสู่ยุคองค์ ๕

๘

โลกยุคพระศรีอาริยเมตไตรย์
(องค์ ๕)

* จะเปลี่ยนแปลงระบบสังขารวิญญาณด้วยธาตุธรรมสูตรใหม่ทั้งโลก
* จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงของระบบสุริยจักรวาล ให้โลกดวงนี้ โลกอภิสิทธิ์ รับรองวิญญาณผู้สร้างบารมี เข้าไปได้เสวยสุขในพระศาสนาได้ ๘๐,๐๐๐ ปี
* เกิดระบบปฏิพัทธ์ธาตุธรรม ในองค์การกายนครสูตรใหม่ตามโครงสร้างของโลกวิญญาณทิพย์ เรียกว่ามีกายทิพย์ เสพด้วยระบบปฏิพัทธ์วิญญาณธาตุ อำนาจกุศลธรรมติดตามไปปรุงแต่งอำนาจพระบารมี ซึ่งพระองค์ต้นบรมครูได้บัญญัติให้สร้างไว้ตั้งแต่ยุคตอนต้น จะคอยอำนวยการส่งผลรับรองมนุษย์มีวิญญาณเป็นพระจึงเรียกยุคนี้ว่า ยุคพระศรีอาริยเมตไตรย์ มีกายเสมอภาพ ศีลเสมอภาพ วิญญาณใดจะขอไปนิพพานก่อนก็ได้ โลกเป็นกุศล โลกเจริญ ธรรมเจริญ
* องค์ต้นผู้ก่อเกิดจะมีฐานะเป็น องค์จอมมุนีโลก ประมุขโลก ประมุขธรรม

กฐิน

หลังจากวันออกพรรษา ๑ วัน นับตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ประมาณ ๑ เดือนเต็ม จะเป็นช่วงเทศกาลกฐินเป็นงานบุญที่เรารู้จักคุ้นเคยกันดี

ประเพณีทอดกฐิน เป็นประเพณีที่มีมานานแล้ว ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล เมื่อพุทธศาสนาได้แพร่หลายเข้ามาในไทย และประชาชนชาวไทยก็ยอมรับนับถือพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เราได้รับเอาประเพณีทอดกฐินมาประพฤติปฏิบัติ ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ดังปรากฏหลักฐานในศิลาจารึก

คำว่า **กฐิน** มีความหมายที่เกี่ยวข้องกันถึง ๔ ประการ คือ

๑. **เป็นชื่อของกรอบไม้** อันเป็นแม่แบบสำหรับทำจีวรซึ่งอาจเรียกว่าไม้สะดึงก็ได้ เนื่องจากในครั้งพุทธกาลการทำจีวรให้มีรูปลักษณะตามที่กำหนดกระทำได้ยาก จึงต้องใช้กรอบไม้สำเร็จรูปไว้เป็นอุปกรณ์ในการทำจีวร

๒. **เป็นชื่อของผ้า** คือ ผ้าที่ถวายแก่สงฆ์เพื่อทำจีวรตามแบบหรือกรอบไม้นั้นภายในกำหนด ๑ เดือน นับตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒

๓. **เป็นชื่อของบุญกิริยา** คือ การทำบุญในการถวายผ้ากฐินแก่พระสงฆ์ผู้เข้าพรรษาอยู่วัดใดวัดหนึ่งครบ ๓ เดือน เพื่อสงเคราะห์ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบให้มีผ้านุ่งหรือห่มผ้าใหม่จะได้ใช้ผลัดเปลี่ยนของเก่าจะขาดหรือรุด

๔. **เป็นชื่อของสังฆกรรม** คือ กิจกรรมของพระสงฆ์ที่จะต้องมีการสวดประกาศขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุมสงฆ์ ในการมอบผ้ากฐินให้แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง

การทำบุญถวายผ้ากฐิน หรือเรียกว่าทอดกฐิน คือการทอดหรือวางผ้าลงไปแล้วกล่าวคาะกายในท่ามกลางสงฆ์ กฐินเป็นกาลทาน คือการถวายทานได้เฉพาะเดือน ในเวลาตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ถ้าถวายหลังจากนี้ไม่ถือว่าเป็นกฐิน

ผ้าที่ควรทำกฐินได้มี ๕ คือ

๑. ผ้าใหม่ก็ได้
๒. เป็นผ้าเทียมใหม่ เช่น ผ้าฟอกสะอาดก็ได้
๓. เป็นผ้าเก่าก็ได้
๔. เป็นผ้าบังสุกุลก็ได้
๕. เป็นผ้าตกตามร้านก็ได้

ผ้ากฐินใครถวายจึงจะใช้ได้

อันผู้ใดผู้หนึ่ง เป็นคฤหัสถ์ก็ตาม เป็นสหธรรมิกด้วยกันก็ตาม ถวายแล้วแก่พระสงฆ์เป็นของใช้ได้ ผ้าต้องห้ามมิให้ใช้เป็นวัตถุแห่งกฐิน ห้ามผ้าที่ไม่ได้เป็นสิทธิ เช่น ผ้าขอยืมเขามาห้ามผ้าที่ได้โดยอาการมิชอบ คือ การทำนิมิตและพูดเลียบเคียง และผ้าเป็นนิสสัคคีย์ แม้ผ้าที่ได้มาแล้วโดยทางบริสุทธิ์แต่เก็บค้างคืนไว้แล้ว ก็ห้ามไม่ให้เอามาเป็นผ้ากฐิน

จำนวนพระสงฆ์ผู้ให้ผ้ากฐิน

สงฆ์ผู้จะให้ผ้ากฐินนั้น มีจำนวนอย่างน้อยเพียง ๕ รูป เพราะจะต้องจัดเป็นบุคคลรับผ้ากฐินเสียรูปหนึ่ง เหลืออีก ๔ รูป จะได้เข้าสวดเป็นสงฆ์ มากกว่า ๕ รูปขึ้นไปใช้ได้ น้อยกว่า ๕ รูป ใช้ไม่ได้

การถวายผ้ากฐิน ถวายได้ตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ จนถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ถวายนอกกาลดังกล่าวไม่เป็นกฐิน และพระวัดหนึ่งจะรับกฐินได้เพียงครั้งเดียวการถวายผ้ากฐินจะถวายที่โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญก็ได้ แต่การสวดให้ผ้ากฐินต้องทำภายในเขตพัทธสีมา

คำถวายผ้ากฐิน

ตั้งนะโม ๓ จบ

อิมัง ภันเต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, สังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, สังโฆ, อิมัง สะปะริวารัง, กะฐิ นะทุสสัง, ปะฏิคคัณหาตุ, ปะฏิคคะเหต์วา จะ, อิมินา ทุสเสนะ กะฐินัง, อัตถะระตุ, อัมหากัง ฑีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

(คำแปล)

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้ากฐินจีวรกับทั้งบริวารนี้แก่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์ จงรับผ้ากฐิน กับทั้งบริวารนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย รับแล้วจงกรานกฐินด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตลอดกาลนาน เทอญ.

จองกฐิน

จองกฐิน หมายถึง การแสดงความจำนงไว้กับวัดว่าจะนำกฐินมาทอดถวายแก่สงฆ์ที่จำพรรษาในวัดนั้น

จองกฐิน เป็นธรรมเนียมนิยมที่ปฏิบัติกันทั่วไปผู้ที่ต้องการจะทอดกฐินวัดใดจะต้องไปจองหรือไปแจ้งความจำนงไว้กับวัดนั้นก่อน เพื่อความแน่นอนและป้องกันการจองกฐินซ้ำซ้อน การจองกฐินนิยมจองก่อนเข้าพรรษาหรือหลังจากเข้าพรรษาแล้วไม่นาน ที่จองกันข้ามปีก็มี แต่ถ้าไม่มีการจองเลยจนออกพรรษาเรียกว่า **กฐินตกค้าง** (ดูเรื่องกฐินตกค้าง)

จองกฐิน นิยมทำเป็นหนังสือระบุวันเวลาที่ทอดและรายละเอียดอื่นๆ เมื่อวัดรับจองแล้วจะต้องประกาศให้พระสงฆ์ในวัดและชาวบ้านได้ทราบเพื่อให้รู้ว่าปีนี้ใครเป็นเจ้าภาพกฐิน และเมื่อวัดรับจองกฐินของผู้ใดแล้วจะไม่รับจองของผู้อื่นอีก

กรานกฐิน

เมื่อพระสงฆ์ในวัดรับผ้ากฐินแล้วจะประชุมกันทำสังฆกรรม โดยยกผ้ากฐินนั้นให้แก่ภิกษุรูปหนึ่งภิกษุรูปนั้นรับผ้านั้นแล้วนำไป ซัก กะ ตัด เย็บ ย้อมให้เสร็จภายในวันนั้น เสร็จแล้วก็ทำพินทุกัปปะ อธิษฐานเป็นผ้าครอง วิธีการทั้งหมดนี้เรียกว่า กรานกฐิน

เมื่ออธิษฐานแล้วภิกษุผู้กรานกฐินประกาศให้สงฆ์อนุโมทนา สงฆ์รับทราบแล้วอนุโมทนา เรียกว่า อนุโมทนากฐิน เมื่อสงฆ์อนุโมทนาแล้วก็จะได้รับอานิสงส์กฐิน คือได้รับยกเว้นพระวินัยบางประการ เช่นไปในที่ต่างๆ โดยไม่ต้องนำผ้าไตรจีวรติดตัวไปครบสามผืนได้

ปัจจุบันผ้ากฐินส่วนใหญ่เป็นผ้าสำเร็จรูป กิจที่ต้องทำเบื้องต้น คือ ซัก กะ ตัด เย็บ ย้อมจึงไม่มีภิกษุผู้กรานกฐินทำเพียงพินทุกัปปะ และอธิษฐานเป็นผ้าครองเท่านั้น

ครองกฐิน

ครองกฐิน หมายถึงปกครองรักษาผ้ากฐินโดยความเป็นใหญ่ นุ่งห่มผ้ากฐินตามสิทธิ์ที่ได้รับอนุมัติในพระวินัยกำหนดไว้ว่า พระสงฆ์ในวัดเมื่อได้รับผ้ากฐินแล้วต้องประชุมกันทำสังฆกรรมมอบผ้ากฐิน ให้แก่ภิกษุรูปหนึ่งผู้รู้พระวินัยเรื่องกฐินดีเป็นผู้รับผ้ากฐิน ภิกษุผู้ได้รับมอบให้เป็นผู้รับผ้ากฐินนั้นก็ไปนุ่งห่มผ้ากฐินแล้ว มาประกาศให้พระสงฆ์ที่เหลืออนุโมทนา เรียกภิกษุผู้ได้รับผ้ากฐิน นั้นว่า ผู้ครองกฐิน หรือ องค์ครอง

ภิกษุผู้ครองกฐินนั้นจะต้องรักษาผ้ากฐินด้วยการนุ่งห่ม เหมือนกับอยู่ในพรรษาตลอดกาลกฐิน คือต้องนำติดตัวไปด้วยตลอดเวลา

เดาะกฐิน

เดาะ ในคำไทย หมายถึงร้าวจวนจะหัก เช่น ไม้คานเดาะ แขนเดาะ

เดาะ ในคำวัด หมายถึงการรื้อออก การถอนออก ใช้ในเรื่องว่า **เดาะกฐิน**

เดาะกฐิน หมายถึงกฐินสิ้นสุดอานิสงส์กฐินหมดเขต เป็นสำนวนพระวินัย คือพระสงฆ์ผู้ได้รับกฐินแล้วย่อมได้อานิสงส์ข้อหนึ่งว่า ขยายเวลาทำจีวร ออกไปได้อีก ๔ เดือน แต่หากในระหว่างนั้น ภิกษุหมดความกังวลในอาวาสโดยออกจากวัดไปไม่คิดกลับมาอีก และหมดความกังวลในจีวรคือทำจีวรเสร็จแล้ว หรือทำจีวรค้างอยู่แต่เกิดเสียหาย หรือหายไปจึงหมดหวังที่จะได้ผ้ามาทำจีวรอีก เมื่อหมดกังวลหมดหวังเช่นนี้ เรียกว่า **เดาะกฐิน** หรือ **กฐินเดาะ** เท่ากับรื้อไม้สะดึงแล้ว ขาดสิทธิ์ที่จะถือเอาประโยชน์จากการได้กรานกฐิน

กฐินทาน

กฐินทาน กฐินทาน แปลว่า การถวายผ้ากฐิน, การทอดกฐิน, สิ่งของถวายร่วมกับผ้ากฐิน

กฐินทาน หมายถึงการที่ทายกทายิกาผู้มีศรัทธา นำผ้าพร้อมทั้งบริวารไปถวายแก่สงฆ์ผู้จำพรรษาครบ ๓ เดือนที่วัดใดวัดหนึ่งภายในเขตกำหนด (ดูเรื่องกฐิน) เพื่อให้สงฆ์วัดนั้นประกอบสังฆกรรม ทำเป็นผ้ากฐินแล้วอนุโมทนารับอานิสงส์ตามพระวินัยต่อไป เรียกกฐินทานโดยทั่วไปว่า ทอดกฐิน บ้าง ถวายกฐิน บ้าง

กฐินทาน มิใช่เฉพาะทายกทายิกาหรือชาวบ้านเท่านั้นที่ทำได้ แม้ภิกษุสามเณรก็สามารถทำคือเป็นเจ้าภาพกฐินและทอดกฐินได้ แต่ต้องมิใช่วัดที่ตัวเองจำพรรษาอยู่เท่านั้น ไปทอดวัดอื่นๆ ท่านไม่ห้าม

กฐินหลวง

กฐินหลวง คือ กฐินที่ทอดถวายแก่สงฆ์ผู้จำพรรษาในวัดหลวง แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ที่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จพระราชดำเนินไปทรงถวายด้วยพระองค์เอง เรียกว่า **พระกฐินหลวง** หรือ **พระกฐินเสด็จพระราชดำเนิน**

๒. พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานให้พระบรมวงศานุวงศ์ หน่วยราชการ หรือประชาชนที่กราบบังคมทูลขอพระราชทานไปทอด ที่วัดหลวงแทนพระองค์ เรียกว่า **กฐินพระราชทาน**

กฐินหลวง ประกอบด้วยองค์กฐิน คือผ้ากฐินและบริวารกฐินที่เป็นของทางราชการ มีงบประมาณจัดไว้โดยเฉพาะ และมีจำนวนเท่าวัดหลวงในประเทศทั้งหมด แต่ผู้ขอพระราชทานทอดกฐินหลวง สามารถจัดบริวารกฐินถวายวัดเพิ่มได้ ไม่มีข้อห้าม

กฐินต้น

กฐินต้น คือ กฐินที่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จพระราชดำเนินไปถวายที่วัดราษฎร์อย่างไม่เป็นทางราชการ

กฐินต้น ที่เรียกเช่นนี้เพราะเป็นการเนื่องในพระเจ้าแผ่นดิน มีลักษณะเดียวกับคำว่า ประพาสต้น ช้างต้น ม้าต้น

กฐินต้น เป็นกฐินที่ไม่กำหนดวัดแน่นอนแล้ว แต่จะทรงพระกรุณาโปรดวัดใดถือเป็นการพระราชกุศลส่วนพระองค์ตามพระราชอัธยาศัย ส่วนใหญ่จะเป็นวัดตามหัวเมืองที่ทรงพระราชศรัทธาและมิใช่เป็นวัดหลวง เพราะกฐินวัดหลวงถือว่าเป็นกฐินของหลวง หรือของพระเจ้าแผ่นดินโดยตรงอยู่แล้ว

กฐินราษฎร์

กฐินราษฎร์ คือกฐินที่ราษฎรหรือชาวบ้านทั่วไปจัดการทอด กันเอง ที่วัดราษฎร์เช่นวัดในหมู่บ้าน เป็นต้น

กฐินราษฎร์ อาจมีเจ้าภาพทอดคนเดียวที่เรียกว่า **เจ้าภาพกฐิน** ก็ได้ อาจรวมกันเป็นหมู่เป็นคณะไปทอดร่วมกันที่เรียกว่า **กฐินสามัคคี** ก็ได้ แม้การทอดจุลกฐินก็นับเป็นกฐินสามัคคีเช่นกัน

กฐินราษฎร์ ส่วนใหญ่ทำกันเป็นงานใหญ่เอิกเกริก ถือว่าเป็นบุญใหญ่ได้บุญอานิสงส์มาก เช่น ทำบุญฉลองก่อนนำไปทอดบ้าง เวลานำไปวัด บ้างก็แห่แหนไปทางน้ำ บ้างก็ไปทางบก บ้างนำขึ้นหลังช้าง หลังม้า หรือใส่รถแล้วแห่แหนกันไป ทำให้ดูเป็นงานบุญที่ยิ่งใหญ่และสำคัญ

กฐินโจร

กฐินโจร เป็นสำนวนพูด หมายถึงกฐินที่ไปทอดโดยไม่ได้จองล่วงหน้า ไปทอดแบบจู่โจม เรียกว่า **กฐินจร** ก็มี

ในการทอดกฐินทั่วไป ที่ธรรมเนียมว่าต้องจองกฐินล่วงหน้า การที่จัดเครื่องกฐินพร้อมสรรพแล้วนำไปทอดที่วัด ซึ่งยังไม่มีผู้จองกฐินทันทีทันใดแบบจู่โจม หรือบอกกระทันหันแบบตั้งตัวไม่ทันเหมือนโจรบุกขึ้นบ้าน จึงเรียกว่า **กฐินโจร** หรือเรียกว่า **กฐินจร** เพราะเป็นกฐินที่สัญจรมาโดยไม่มีการนัดหมาย ซึ่งการทอดกฐินแบบนี้ไม่ค่อยมีให้เห็นแล้วในปัจจุบัน

กฐินโจร คำนี้อาจเกิดมาจากล้อคำว่า **กฐินโจล** ซึ่งแปลว่า ผ้ากฐิน เพราะมีเสียงคล้ายกัน จึงขอยืมมาล้อในกรณีที่มีการทอดกฐินแบบจู่โจมหรือไม่มีการบอกล่วงหน้าตามธรรมเนียมกฐินทั่วไป

กฐินตกค้าง

กฐินตกค้าง หมายถึงกฐินที่ไม่มีคนจอง (ดูเรื่องจองกฐิน) เรียกสั้นๆ ว่า **กฐินตก** ก็มี

กฐินตกค้าง เป็นคำเรียกการที่วัดใดวัดหนึ่งไม่มีผู้มาจองกฐินเลย จนกระทั่งออกพรรษาแล้วก็ยังไม่มีคนจอง ซึ่งในระหว่างเวลา ๑ เดือน นับแต่วันออกพรรษาไปเป็นระยะเวลาที่ภิกษุผู้จำพรรษาแล้ว สามารถรับผ้ากฐินได้ แต่เมื่อไม่มีผู้ใดมาจองกฐินกฐินวัดนั้นมีที่ท่าว่าจะไม่มี จึงเรียกว่า **กฐินตกค้าง** คือยังตกค้างอยู่ที่อื่น ยังมาไม่ถึงวัดนั้น

เมื่อผู้มีศรัทธาทราบว่าวัดใดกฐินตกค้าง นิยมนำผ้ากฐินไปทอดที่วัดนั้นเป็นการรีบด่วนโดยไม่ต้องจองล่วงหน้าเหมือนปกติ เพื่อสงเคราะห์ให้สงฆ์ในวัดได้อานิสงส์กฐินตามพระวินัย ถือว่าเป็นบุญใหญ่อย่างหนึ่งเหมือนกัน เรียกการ ถวายกฐินแบบนี้ว่า **ทอดกฐิน ตกค้าง**

ครองผ้า

ครองผ้า หมายถึง การนุ่งห่มผ้าของบรรพชิต เช่น ภิกษุ สามเณร เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ครองจีวร

การครองผ้าของภิกษุสามเณรมีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะเรียกว่า **นุ่งห่มเป็นปริมณฑล** หมายความว่านุ่งห่มให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ถูกต้อง สวยงาม เช่น การนุ่ง ข้างล่างนุ่งให้ชายผ้าอยู่ระดับแข้ง ข้างบนต้องปิดสะดือ ไม่นุ่งรุ่มร่าม เลื้อยหน้า เลื้อยหลัง ไม่นุ่งเฟ็ด สั้นเลยแข้งขึ้นมาและต่ำจนเห็นสะดือ ไม่นุ่งแบบชาวบ้าน เป็นต้น

ครองผ้า เป็นเสขิยวัตร คือ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ภิกษุสามเณรจะต้องสำเหนียกศึกษา จะละเมิดมักง่ายมิได้ ท่านปรับเป็นความผิดตามพระวินัย

กฐินพิธี

กฐิน ตามศัพท์แปลว่า ไม้สะดึง คือไม้แบบสำหรับวิ่งเพื่อตัดเย็บจีวร ในทางพระวินัย ใช้เป็นชื่อเรียกสังฆกรรมอย่างหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตแก่สงฆ์ผู้จำพรรษาแล้ว เพื่อแสดงซึ่งความสามัคคีของภิกษุที่ได้จำพรรษาอยู่ร่วมกัน โดยให้พวกเธอพร้อมใจกันยกมอบผ้าผืนหนึ่งที่เกิดขึ้นแก่สงฆ์ ให้แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งในหมู่พวกเธอ ที่เป็นผู้มีคุณสมบัติสมควรแล้ว ภิกษุรูปนั้นนำผ้าที่ได้รับมอบไปทำจีวร (จะทำอันตรวาสกหรืออุตราสงค์หรือสังฆาฏิได้และพวกเธอทั้งหมดจะต้องช่วยภิกษุนั้นทำ)

ครั้นทำเสร็จแล้วภิกษุรูปนั้นแจ้งให้ที่ประชุมสงฆ์ซึ่งได้มอบผ้าแก่เธอนั้นทราบเพื่ออนุโมทนา เมื่อสงฆ์คือที่ประชุมแห่งภิกษุเหล่านั้นอนุโมทนาแล้ว ก็ทำให้พวกเธอได้สิทธิพิเศษที่จะขยายเขตทำจีวรให้ยาวออกไป (เขตทำจีวรตามปกติถึงกลางเดือน ๑๒ ขยายต่อออกไปถึงกลางเดือน ๔); ผ้าที่สงฆ์ยกมอบให้แก่ภิกษุรูปหนึ่งนั้นเรียกว่า ผ้ากฐิน (กฐินทุสสะ); สงฆ์ผู้ประกอบกฐินกรรมต้องมีจำนวนภิกษุอย่างน้อย ๕ รูป; ระยะเวลาที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้ประกอบกฐินกรรมได้มีเพียง ๑ เดือน ต่อจากสิ้นสุดการจำพรรษาเรียกว่า เขตกฐิน คือ ตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ภิกษุผู้กรานกฐินแล้ว ย่อมได้อานิสงส์ ๕ ประการ ยืดออกไปอีก ๔ เดือน (ตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๒ ถึง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔)

อานิสงส์กฐิน ๕ ประการที่ภิกษุได้รับ

๑. **อนามนฺตจาโร** เที่ยวไปในสกุล (บ้าน) ไม่ต้องบอกลา คือไม่เป็นอาบัติ ตามสิกขาบทที่ ๖ แห่ง อเจลกวรรค ปาจิตตีย์กัณฑ์

๒. **อสมาทานจาโร** เที่ยวไปไม่ต้องเอาไตรจีวรไปครบสำรับและ ไม่เป็นอาบัติตามสิกขาบทที่ ๒ แห่งจีวรวรรค

๓. **คณโภชนํ** ฉันคณะโภชนะ และรับปรัมปรโภชนะได้ ไม่เป็นอาบัติตามสิกขาบทที่ ๒-๓ แห่งโภชนะวรรค

๔. **ยาวทตฺถจีวรํ** เก็บอติเรกจีวร และอกาลจีวรไว้ได้ตามปรารถนา ไม่เป็นอาบัติ ตามสิกขาบทที่ ๑-๓ แห่งจีวรวรรค

๕. **โย จ ตตฺถ จีวรุปฺปาโท** จีวรอันเกิดในที่นั้น เป็นของได้แก่พวกภิกษุคือผู้ได้กรานกฐิน และขยายเขตจีวรกาลให้ยาวออกไปตลอด ๔ เดือน

หลักกรรม

กรรมเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อนรู้ได้ยาก เพราะความยาวนานแห่งวัฏสงสาร และความมากมายหลากหลายของกรรมแต่ละคนที่สั่งสมไว้กรรมเป็น เพียงกฎหนึ่งในกฎธรรมชาติที่มีผลต่อมนุษย์แต่ยังมีกฎธรรมชาติอย่างอื่นอีก เช่น อุตุนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับอุณหภูมิหรือปรากฏการณ์ธรรมชาติ) พืชนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับการสืบพันธุ์) จิตตนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับการทำงานของจิตที่มีความเกี่ยวข้องสามารถส่งผลต่อมนุษย์ได้) แต่กรรมเกี่ยวข้องกับการกระทำของมนุษย์มากที่สุด พระองค์จึงทรงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของกรรม ดังได้ตรัสว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม หมู่สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องผูกพันดุจลิ่มสลัก เพลารถที่ไปอยู่ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตนเป็นทายาทแห่งกรรมมี กรรมเป็นเหตุเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ ให้ทรามและประณีต

พระพุทธองค์ตรัสถึงกฎแห่งกรรม

อดีตชาติได้ประกอบแต่กรรมดี จึงเกิดมาเป็นคนที่มียศสูงศักดิ์ และร่ำรวยในโภคทรัพย์ ผู้ใดบำเพ็ญธรรมมาตลอดจะได้บุญวาสนาไปทุกภพ ทุกชาติ มนุษย์จงฟังให้ดี ฟังตถาคตกล่าวผลกรรมของไตรภพ ผลกรรมของไตรภพเป็นเรื่องใหญ่ จงอย่าดูหมิ่นพุทธพจน์ จงฟังผลกรรมดังต่อไปนี้

* ปัจจุบันเป็นขุนนางเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนนำทองคำสร้างพระพุทธรูป

* มีรถนั่งมีเรือขี่เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนสร้างถนนทำสะพาน

* มีเสื้อผ้าแพรพรรณประดับกายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนบริจาคเสื้อผ้าให้ผู้ยากจน
* มีอาหารกินอุดมสมบูรณ์เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนบริจาคข้าวปลาอาหารให้ผู้ยากจน
* ที่ไม่มีจะกินจะใส่เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนไม่เคยบริจาคทานเลยแม้แต่น้อย
* มีตึกรามบ้านช่องอยู่เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนบริจาคข้าวสารช่วยผู้ยากไร้
* มีบุญบารมีวาสนาเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนสร้างวัดสร้างศาลา
* มีหน้าตาบุญหนักศักดิ์ใหญ่เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนบูชาพระพุทธรูปด้วยดอกไม้ของหอม
* มีปัญญา มีความปราดเปรื่องเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนสวดมนต์สรรเสริญพระนามพระพุทธเจ้า
* มีภรรยาดีมีมารยาทพร้อมเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนได้สร้างบุญสร้างกุศลร่วมกัน
* มีพ่อแม่อยู่ครบเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนเห็นอกเห็นใจผู้กำพร้า
* ไม่มีพ่อแม่เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบยิงนกตกปลา
* ลูกหลานแยะเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบปล่อยนกปล่อยปลา

* เลี้ยงลูกไม่รู้จักโตเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบเจ็บแค้นผู้อื่น
* ชาตินี้ไม่มีลูกเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนข่มเหงรังแกลูกหลานชาวบ้าน
* ชาตินี้มีอายุยืนเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบซื้อสัตว์ปลดปล่อยชีวิต
* ชาตินี้อายุสั้นเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
* ชาตินี้ไม่มีภรรยาเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบผิดประเวณีข่มขืนลูกเมียเขา
* ชาตินี้เป็นหม้ายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบดูหมิ่นดูแคลนสามี
* ชาตินี้เป็นทาสเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนไม่รู้จักบุญคุณคนอื่น
* ชาตินี้มีตาดีเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนซื้อน้ำมันเติมตะเกียงบูชาพระ
* ชาตินี้มีตาบอดเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบอ่านหนังสือลามก
* ชาตินี้มีปากแหว่งเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนกล่าวร้ายใส่ความผู้อื่น
* ชาตินี้หูหนวกเป็นใบ้เพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนปากร้ายชอบด่าว่าพ่อแม่

* ชาตินี้มีหลังค่อมเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนหัวเราะคนที่ไหว้พระ

* ชาตินี้มีองอแขนคดเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนเคยตีพ่อแม่

* ชาตินี้ขาเป๋ตีนแปเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนทำลายถนนและสะพาน

* ชาตินี้เป็นวัวเป็นควายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนเป็นหนี้เขาแล้วไม่ใช้คืน

* ชาตินี้เป็นหมูเป็นหมาเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนมีใจคิดหลอกลวงเขา

* ชาตินี้มีโรคมากเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนดีใจที่เห็นผู้อื่นเคราะห์ร้าย

* ชาตินี้สุขภาพดีเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนบริจาคยารักษาโรคผู้อื่น

* ชาตินี้ต้องติดคุกติดตารางเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนเห็นคนตกอยู่ในอันตรายแล้วไม่ยอมช่วยเหลือ

* ชาตินี้โดดเดี่ยวทุกข์ทรมานเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนใจบาปคิดแต่จะทำลายผู้อื่น

* ชาตินี้แคระแกรนเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบเหยียดหยามดูแคลนคนรับใช้

* ชาตินี้หูหนวกเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนฟังธรรมแล้วไม่เชื่อถือ

* ชาตินี้ตัวมีกลิ่นเหม็นเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบอิจฉาริษยาผู้อื่น
* ชาตินี้ต้องแขวนคอตายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนทำลายเขาเพื่อประโยชน์ตน
* ชาตินี้เป็นหม้ายหรือโดดเดี่ยวเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนไม่รักลูกรักภรรยา
* ชาตินี้ถูกฟ้าผ่าตายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนพูดจาเสียดสีผู้ออกบวช
* ชาตินี้ถูกสัตว์ร้ายกัดตายเพราะเหตุใด
  เพราะชาติก่อนชอบก่อศัตรูคู่อาฆาต

สรรพกรรมที่ก่อไว้กรรมตามสนอง ต้องตกนรกได้รับทุกข์ทรมาน จะโทษใครเล่า อย่าพูดว่ากฎแห่งกรรมไม่มีใครเห็น กรรมสนองเร็วก็ตกที่ตัวเอง กรรมสนองช้าก็ต้องกับลูกหลาน ถ้าไม่ศรัทธาพระรัตนตรัย ไม่รีบทำทาน ก็จงดูบุคคลที่มีบุญวาสนาซิ เพราะเขาทำบุญไว้ตั้งแต่ชาติก่อน ชาตินี้บุญจึงตอบสนอง แม้ปัจจุบันสั่งสมบุญกุศล บุญนั้นก็จะคุ้มครองถึงบุตรหลาน หากใครกล่าวร้ายเรื่องกฎแห่งกรรมชาตินี้ก็ไม่ได้เกิดเป็นคนอีก (เกิดอยู่ในอบายภูมิ) หากเชื่อถือยึดมั่นในกฎแห่งกรรมความเจริญมั่งมีศรีสุขก็จะมาเยือนถึงบ้าน หากใครคอยแนะนำเผยแพร่เรื่องกฎแห่งกรรมก็จะเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นชั่วลูกชั่วหลาน หากใครเที่ยวบรรยายเรื่องกฎแห่งกรรมทุกๆ ชาติ จะเป็นบุคคลมีสติปัญญาเลิศ หากใครหมั่นสวดมนต์ในเรื่องกฎแห่งกรรมชาติหน้าจะไปถึงไหนก็มีแต่คนนับถือ หากใครพิมพ์หนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมแจกชาติหน้าจะมีกายมงคลรุ่งโรจน์ หากบุคคลใดก็ตามที่ยึดมั่นในกฎแห่งกรรม ก็จะไปเกิดในสุขาวดีแดนพุทธเกษตร หากถามเรื่องชาติปางก่อน ก็ให้ดูผลที่ได้รับในปัจจุบัน หากจะถามเรื่องชาติหน้าก็ให้ดูสิ่งที่กระทำในปัจจุบัน

นิรยสูตร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ย่อมเป็นผู้เหมือนถูกเก็บไว้ในนรก ธรรม ๕ ประการเป็นไฉน คือ บุคคลผู้มักฆ่าสัตว์ ๑ เป็นผู้มักลักทรัพย์ ๑ เป็นผู้มักประพฤติผิดในกาม ๑ เป็นผู้มักพูดเท็จ ๑ เป็นผู้มักดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ นี้แล ย่อมเป็นผู้เหมือนถูกเก็บไว้ในนรกฯ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ย่อมเป็นผู้เหมือนถูกเชิญไปอยู่ในสวรรค์ ธรรม ๕ ประการเป็นไฉน คือ บุคคลผู้งดเว้นจากปาณาติบาต ๑ เป็นผู้งดเว้นจากอทินนาทาน ๑ เป็นผู้งดเว้นจากกาเมสุมิจฉาจาร ๑ เป็นผู้งดเว้นจากมุสาวาท ๑ เป็นผู้งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา คือสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้แล ย่อมเป็นผู้เหมือนถูกเชิญไปอยู่ในสวรรค์

(พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เล่ม ๒๐)

อานิสงส์ของบุญ

๑.	**อเชยฺย**	บุญนี้ใครจะมาแย่งเอาไปไม่ได้
๒.	**อนุคามินี**	บุญนี้จะติดตามผู้ทำทุกฝีก้าวดุจเงาตามตน ฉะนั้น
๓.	**เอตํ อาทาย คจฺฉติ**	เมื่อละร่างนี้ไปแล้ว บุญยังสามารถติดตามไปได้ทุกหนแห่ง
๔.	**อสาธารณะ**	บุญไม่ทั่วไปแก่คนอื่น ใครทำใครได้
๕.	**อโจรหรโณ นิธิ**	บุญนี้เป็นขุมทรัพย์อันถาวร โจรลักไปไม่ได้ ไฟก็เผาไม่ได้ น้ำก็ท่วมไม่ได้

๖. สพฺพกามทโท นิธิ	บุญนี้เป็นขุมทรัพย์ อำนวยสมบัติที่เราต้องการได้ทุกๆ อย่าง
๗. ยํ ยํ เทวาภิปตฺเถนฺติ	ปรารถนาสิ่งใดๆ ได้สิ่งนั้นๆ ตามปรารถนา ก็เพราะบุญ
๘. สุวณฺณตา	มีผิวพรรณงามเพราะบุญ
๙. สุสรตา	มีเสียงไพเราะก็เพราะบุญ
๑๐. สุรูปตา	มีรูปสวยก็เพราะบุญ
๑๑. อาธิปจฺจํ	ได้เป็นอธิบดีก็เพราะบุญ
๑๒. ปริวาโร	มีบริวารซื่อสัตย์จงรักภักดีก็เพราะบุญ
๑๓. ปเทสรชฺชํ	ได้เป็นพระราชาในประเทศหนึ่งๆ ก็เพราะบุญ
๑๔. อิสฺสริยํ	ได้อิสริยยศก็เพราะบุญ
๑๕. จกฺกวตฺติสุขํ ปิยํ	ได้รับความสุขของพระเจ้าจักรพรรดิอย่างเลิศ ก็เพราะบุญ
๑๖. เทวรชฺชมฺปิ	ได้เป็นพระราชาในเทวดาก็เพราะบุญ
๑๗. มานุสิกา จ สมฺปตฺติ	ได้มนุษยสมบัติก็เพราะบุญ
๑๘. เทวโลเก จ ยา รติ	ได้สวรรคสมบัติก็เพราะบุญ
๑๙. นิพฺพานสมฺปตฺติ	ได้นิพพานสมบัติก็เพราะบุญ
๒๐. มิตฺตสมฺปทมาคมฺม	ได้เพื่อนดีก็เพราะบุญ
๒๑. วิชฺชาวิมุตฺติวสีภาโว	ได้ความชำนาญในวิชาและวิมุติก็เพราะบุญ
๒๒. ปฏิสมฺภิทา	แตกฉานในปฏิสัมภิทา ๔ ก็เพราะบุญ
๒๓. วิโมกฺขา	ได้วิโมกข์ ๓ วิโมกข์ ๘ ก็เพราะบุญ
๒๔. สาวกปารมี	ได้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าก็เพราะบุญ
๒๕. ปจฺเจกโพธิ	ได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็เพราะบุญ
๒๖. พุทฺธภูมิ	ได้เป็นพระพุทธเจ้าก็เพราะบุญ
๒๗. สุขานํ นิทานํ	บุญเป็นต้นเหตุ แห่งความสุขทุกๆ อย่าง
๒๘. สมฺปตฺตีนํ มูลํ	บุญเป็นรากเหง้าของสมบัติทั้งปวง
๒๙. โภคานํ ปติฏฺฐา	บุญเป็นที่ตั้งอาศัยของโภคะทั้งปวง
๓๐. วิสมคตสฺส ตาณํ	บุญเป็นเครื่องป้องกันบุคคลผู้เดินทางในวัฏสงสาร

๓๑. ทานสทิโส อวสฺสโย ที่พึ่งอาศัยเช่นกับบุญอันเกิดจากทานไม่มี
๓๒. สีหาสนสทิสํ บุญเป็นเสมือนที่อยู่ของราชสีห์
๓๓. มหาปฐวีสทิสํ บุญเป็นเช่นกับพื้นแผ่นดิน เพราะเป็นที่พึ่งอาศัย
๓๔. รชฺชุสทิสํ บุญเป็นเช่นกับเชือก เพราะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวของใจ
๓๕. นาวาสทิสํ บุญเป็นเช่นกับเรือ เพราะพาข้ามโอฆสงสาร
๓๖. สงฺคามสูโร บุญเป็นเช่นกับบุคคลผู้แกล้วกล้าในสงคราม
๓๗. สุสงฺขตนครํ บุญเป็นเช่นกับพระนครที่บุคคลตกแต่งดีแล้ว
๓๘. ปทุมสทิสํ บุญเป็นเช่นกับดอกปทุม เพราะหอมและไม่เปรอะเปื้อนด้วยสกปรก
๓๙. อคฺคสทิสํ บุญเป็นเช่นกับไฟ เพราะเผาบาปให้หมดไป
๔๐. อาสีวิสสทิสํ บุญเป็นเช่นกับอสรพิษ เพราะกัดเอาบาปออกทิ้ง
๔๑. สีหสทิสํ บุญเป็นเช่นกับพญาราชสีห์ เพราะทำให้บุคคลองอาจแกล้วกล้า
๔๒. เสตวสภสทิสํ บุญเป็นเช่นกับด้วยโคอุสุภราช เพราะเป็นของประเสริฐสุด
๔๓. หตฺถีสทิสํ บุญเป็นเช่นกับพญาช้าง เพราะมีกำลังมาก
๔๔. วลาหอสฺสราชสทิสํ บุญเป็นเช่นกับด้วยม้าวลาหกตัวประเสริฐ เพราะพาบุคคลข้ามวัฏสงสาร ได้อย่างปลอดภัยที่สุด
๔๕. คตมคฺคํ บุญเป็นหนทางที่นักปราชญ์ได้ดำเนินไปแล้ว
๔๖. พุทฺธวํสํ บุญเป็นวงศ์ของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์
๔๗. มงฺคลํ บุญเป็นมงคลอันสูงสุด เพราะให้มนุษยสมบัติ สวรรคสมบัติ นิพพานสมบัติ

เอวํ มหตฺถิกา เอสา ยทิทํ ปุญฺญสมฺปทา

บุญดีและมีประโยชน์อันยิ่งใหญ่ไพศาล ดังบรรยายมา ฉะนี้

ตสฺมา ธีรา ปสํสนฺติ ปณฺฑิตา กตปุญฺญตํ

เพราะฉะนั้น คนมีปัญญาทั้งหลาย จึงพากันยกย่อง
สรรเสริญบุคคลผู้ที่ได้ทำบุญไว้แล้ว

จุดยืนของชีวิต

ชีวิตของทุกคนต้องมีจุดยืนที่มั่นคง ก่อนจะมีจุดยืนที่มั่นคง ต้องมีรากฐานความเป็นอยู่ของชีวิตที่ดีก่อน เหมือนบ้านและสิ่งปลูกสร้างต่างๆ จะต้องทำฐานให้แข็งแรงมั่นคงก่อน บ้านนั้นจึงจะตั้งอยู่ได้ด้วยความมั่นคงถาวร รากฐานของชีวิตคือความดี การทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเป็นความดี ความซื่อสัตย์ ความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นความดี ความดีต้องอยู่กับคนดี เครื่องหมายของคนดี คือ ความกตัญญูกตเวที ความกตัญญูคือรู้คุณ กตเวที คือตอบแทนคุณ รู้คุณของพ่อแม่ครูอาจารย์ผู้มีพระคุณต่อเรารู้คุณ คนที่เคยอุปการะส่งเสริมเราให้ได้ดี และรู้จักตอบแทนคุณในโอกาสที่ควร ตอบแทนแก่ผู้มีอุปการะคุณเหล่านั้นเมื่อได้ทำหน้าที่ดังกล่าวสมบูรณ์ด้วยดี จึงชื่อว่าเป็นคนดีเพราะมีรากฐานของชีวิตที่ดี เมื่อมีรากฐานของชีวิตที่ดีย่อมมีจุดยืนของชีวิตที่มั่นคง ผู้มีจุดยืนของชีวิตที่มั่นคง ย่อมเป็นที่พึ่งของมหาชนหมู่ใหญ่ได้ เช่น พระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นทุกคนที่เกิดมาจะต้องสร้างรากฐานคือความดีของชีวิตไว้บ่อยๆ ทานที่แท้จริงคือ ทำเพื่อละความโลภละความตระหนี่ออกจากจิตใจรักษาศีลเพื่อละความโกรธ เจริญภาวนาเพื่อละความหลง เมื่อได้ทำความดี เพื่อละสิ่งไม่ดีบ่อยขึ้นบ่อยขึ้นความดีนั้นย่อมเป็นพลังเป็นพลังที่บริสุทธิ์สามารถกันสิ่งชั่วร้ายไม่ให้เข้ามาในจิตใจได้พลังแห่งความดี และพลังแห่งความบริสุทธิ์นี้แหละย่อมยังให้โลกร่มเย็นเกิดสันติภาพขึ้นได้ในโลกสันติภาพที่แท้จริงก็อยู่ที่ใจเรา เมื่อใจเราดีมีความสุข มองอะไรก็ดีไปหมดแม้อยู่ในสังคมที่ไม่ดีคนไม่ดี ก็ดูดีได้ ถ้าใจเราดี แต่ถ้าใจไม่ดี แม้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี อยู่กับคนดีก็จะดูร้ายไปได้ ถ้าใจเราไม่ดี บุคคลที่เจอพระพุทธเจ้า มีไม่มากที่รู้ว่าเป็นพระพุทธเจ้า รวมความแล้วทุกคนต้องมีจุดยืนของชีวิตที่ดี เพื่อเป็นจุดยืนสร้างจุดยืนให้ครอบครัว ให้สังคมที่เราอาศัยอยู่เป็นจุดยืนที่มั่นคง ก็ต้องอาศัยใจที่มั่นคงมีความเข้มแข็ง อดทน มีความเมตตา ปรารถนาดี และอยู่ในสังคมที่เข้าใจเรา แม้อยู่ในสถานะหรือสังคมที่ไม่เข้าใจเราหรือเข้าใจเราผิด แต่เราต้องเข้าใจสังคมเพื่อปรับอยู่ในสังคมนั้นได้โดยไม่เดือดร้อน ผู้ที่มีจุดยืนของชีวิต หรือมีความดีของชีวิตเป็นจุดยืน แม้ตายไปความดียังมีอยู่ ตายแต่ร่างกาย แต่ความดีไม่ได้ตายตาม คนดีย่อมระลึกถึงคนดีที่จากไป พระดีย่อมระลึกถึงพ่อ คือ พระพุทธเจ้า บิดามารดาดีย่อมระลึกถึงบุตร บุตรดีย่อมระลึกถึงบิดามารดา สามีดีย่อมระลึกถึงภรรยา ภรรยาที่ดีย่อมระลึกถึงสามี อาจารย์ดีย่อมระลึกถึงศิษย์ ศิษย์ที่ดีย่อมระลึกถึงอาจารย์ เมื่อต่างคนต่างมีดีให้กัน โลกนี้ก็จะมีดีไปหมด กลายเป็นโลกแห่งความสุข โลกแห่งสันติภาพ

เริ่มต้นชีวิตใหม่อย่าปล่อยชีวิตใช้ขาดทุน

ชีวิตของคนเราที่เกิดมาแต่ละคน ล้วนเป็นไปตามอำนาจกรรมของตัวเราเอง ทุกคนมีวิถีชีวิต และฐานะความเป็นอยู่ต่างๆ กันเพราะเหตุปัจจัยบุญนำกรรมแต่ง ให้มีชีวิตเป็นอยู่อย่างนี้ สลับกันไป ทุกข์บ้าง สุขบ้าง สมหวังบ้าง ผิดหวังบ้าง ทุกอย่าง เป็นไปตามอำนาจกรรมดี กรรมชั่ว ที่ตัวเราเป็นผู้ทำไว้แล้ว ความสุข ความทุกข์ ความจน ความรวย ความมีฐานะ ความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันที่เราประสบอยู่ ในแต่ละวัน มิใช่เหตุบังเอิญแต่เป็นของจริง เรื่องจริง เป็นไปตามอำนาจ กิเลส กรรม วิบาก ของตัวท่านเองทั้งสิ้น เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว จงเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้ดีกว่าเดิม ด้วยการ ทำบุญ ทำความดีทุกอย่างเพื่อให้ชีวิตของเรามีความสุข คนที่มีความสุขนั้นเพราะ เป็นคนมีบุญ บุญเป็นชื่อของความสุข

ถ้าต้องการความพร้อม ความสมบูรณ์ทุกอย่างของการมีชีวิตใหม่ คือ เป็น คนรวยด้วย รูปร่างหน้าตาสวยหล่อมีสติปัญญาดีงามเป็นเลิศ ก็ต้องสร้างเหตุปัจจัย ๓ ประการ คือทำทานเป็นประจำ รักษาศีลเป็นประจำ เจริญภาวนาปฏิบัติธรรม กรรมฐานเป็นประจำ ถ้าถึงพร้อมด้วยเหตุปัจจัยดังกล่าว เกิดชาติใหม่จะรวยด้วย สวยด้วย และมีสติปัญญาดีงาม เพราะทานรวย ศีลสวย ภาวนาปัญญางามการทำ บุญ คุณงามความดีต่างๆ ควรทำทุกวัน ทุกเวลา ชีวิตของเราจึงจะราบรื่นมีความสุข ตลอดสาย ไม่ลุ่มๆ ดอนๆ การที่เราได้รับความสุขไม่สม่ำเสมอนี้ เพราะเราทำบุญ ทำความดีไม่ต่อเนื่องกัน ผลที่ได้รับจึงเป็นอย่างนี้ บางคนคิดว่าเราจนก็เลยประมาท ในชีวิต ไม่ทำบุญเลย เกิดใหม่ก็ยิ่งจนหนักไปอีก การทำบุญใช่ว่าต้องใช้ทรัพย์สิน เงินทองเสมอไป การรักษาศีล การเจริญภาวนาบำเพ็ญเพียรทางจิต เป็นบุญกุศลที่ สูงสุด แต่คนส่วนใหญ่กลับมองข้ามไปทำในเรื่องวัตถุกันส่วนใหญ่ เลยไม่ค่อยได้รับ ความสุขอันเป็นบุญที่แท้จริงทางจิตใจ

กฐินความพิเศษแตกต่างจากทานอย่างอื่น

๑. **จำกัดประเภททาน** คือต้องถวายเป็นสังฆทานเท่านั้น จะถวายเฉพาะเจาะจงภิกษุรูปใดรูปหนึ่งเหมือนทานอย่างอื่นไม่ได้

๒. **จำกัดเวลา** คือต้องถวายภายในระยะเวลา ๑ เดือน นับแต่วันออกพรรษาเป็นต้นไป

๓. **จำกัดงาน** คือพระภิกษุที่กรานกฐิน ต้องตัด เย็บ ย้อม และครองให้เสร็จภายในวันที่กรานกฐิน

๔. **จำกัดไทยธรรม** คือ ผ้าที่ถวายต้องถูกต้องตามลักษณะที่สงฆ์กำหนดไว้

๕. **จำกัดผู้รับ** คือพระภิกษุผู้รับกฐิน ต้องเป็นผู้จำพรรษาในวัดนั้นโดยไม่ขาดพรรษา และจำนวนไม่น้อยกว่า ๕ รูป

๖. **จำกัดคราว** คือ วัดๆ หนึ่งรับกฐินได้เพียงปีละ ๑ ครั้งเท่านั้น

๗. **เป็นพระบรมพุทธานุญาต** ทานอย่างอื่นทายกทูลขอให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุญาต เช่น มหาอุบาสิกาวิสาขาอนุญาตผ้าอาบน้ำฝน แต่ผ้ากฐินนี้พระองค์ทรงอนุญาตเอง นับเป็นพระประสงค์โดยเฉพาะ

ชีวิตแห่งความสำเร็จ
ปฐมวัย มัชฌิมวัย ปัจฉิมวัย

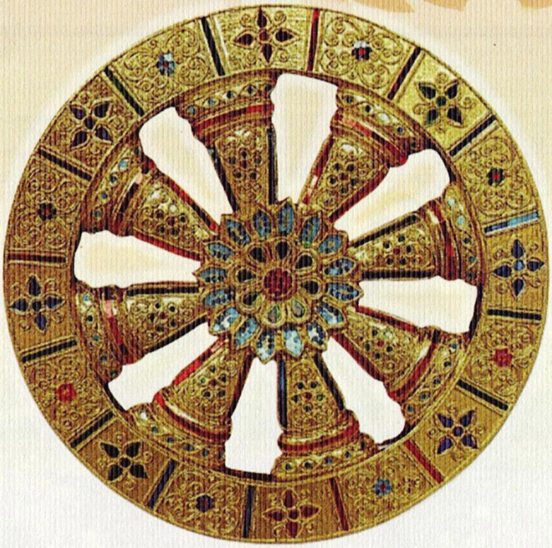
อันเบื้องต้น ชาติกำเนิด เกิดเป็นมนุษย์
บุญสูงสุด กายใจ ศีลรักษา
มนุษยธรรม สุดประเสริฐ ด้วยศีลห้า
ส่งผลมา ในชาตินี้ มีบุญเดิม
ต้องเรียนรู้ แสวงหา ประสบการณ์
เป็นพื้นฐาน ให้ชีวิต เรียนรู้เพิ่ม
ต้องขยัน วิริยะ คอยเพิ่มเติม
บุญส่งเสริม ชีวิต ศรีวิไล
มีความรู้ ปูพื้นฐาน สร้างฐานะ
มัชฌิมะ วัยกลางคน ต้องทนได้
สร้างครอบครัว ความมั่นคง อย่างตั้งใจ
ชนะภัย ทั่วทิศ มิตรทุกคน
สร้างประโยชน์ ความเจริญ ให้สังคม
คอยสะสม บุญบารมี เพื่อหลุดพ้น
ใช้ชีวิต สันโดษ เป็นยอดคน
ต้องอดทน เมตตา ปรารถนาดี
พอสู่วัย ปัจฉิม ตามลิขิต
ดวงชีวิต บุญส่ง เกษมศรี
ต้องสมบูรณ์ ด้วยคุณธรรม และความดี
เป็นสิ่งชี้ ผลงาน ที่ผ่านมา
ต้องตรวจตรา สามวัย ให้พร้อมสรรพ
ตั้งแต่เกิด ก่อนจะดับ ลาลับโลก
ฝากความดี เอาไว้ ละความโศก
จะได้โชค ที่ดี ตลอดปีเอย

พื้นฐานของชาวพุทธคือศีล ๕

ละทุจริต ประกอบสุจริต ทำจิตให้บริสุทธ์ คือหัวใจของพุทธ ของดีมีอยู่แล้วในใจของทุกคนตามหาใจอันแท้จริงของเราให้พบเมื่อใจดีแล้วทุกอย่างดีหมด ใจดี คือ คิดดี พูดดี ทำดี เป็นทางสวรรค์ ใจชั่ว คือ คิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว เป็นทางนรก ที่พึ่งอันแท้จริงทั้งโลกนี้และโลกหน้า คือบุญกุศล คุณงามความดี ศีล สมาธิ ปัญญา ที่เราจะต้องทำขึ้นให้มีในตัวเราเองอันเป็นที่พึ่งอมตะของตัวเราอย่างแท้จริง

อตฺตาหิ อตฺตโน นาโถ

ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน

ภิกษุทั้งหลาย พรหมจรรย์นี้เราประพฤติมิใช่เพื่อหลอกลวงให้คนนับถือมิใช่เพื่อเรียกคนมาเป็นบริวาร มิใช่อานิสงส์อันเป็นลาภสักการะ เสียงสรรเสริญ มิใช่อานิสงส์จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นใดให้ล้มไปแล้วมิใช่จะให้มหาชนเข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษอย่างนั้น อย่างนี้ ก็หามิได้

ภิกษุทั้งหลาย พรหมจรรย์นี้เราประพฤติเพื่อสำรวม เพื่อละเพื่อคลายกำหนัด เพื่อดับสนิทแห่งทุกข์ เพื่อนิพพาน

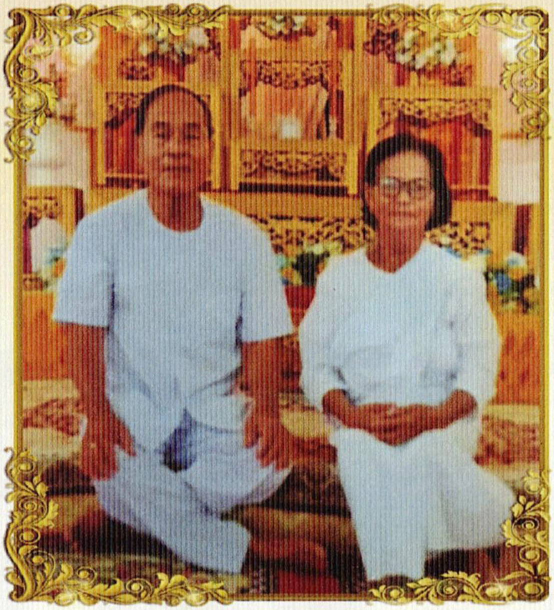
พระอยู่จำพรรษา

อาศรมปฏิบัติธรรมปัทมะประภาสุชาโต

ต.ไทรโยค อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

(ถนน 323 กม.164)

๑๔ กรกฎาคม-๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๕

เจ้าภาพทอดกฐิน

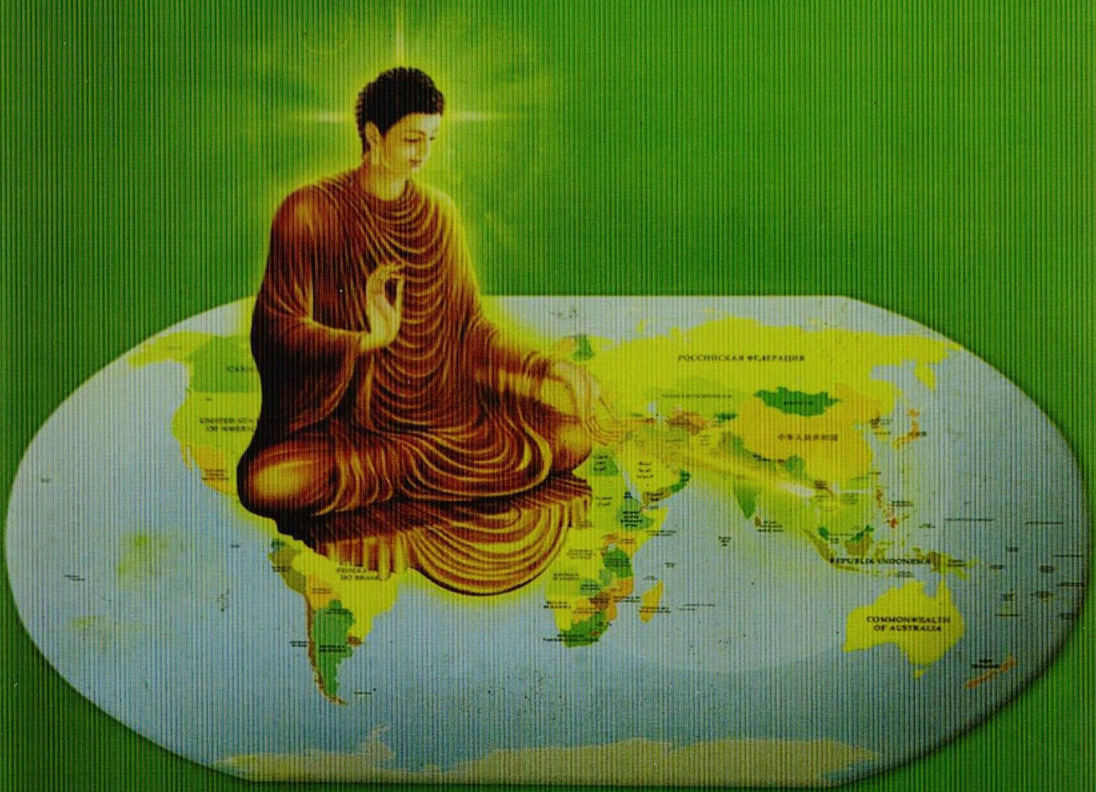
คุณสมหมาย คุณมณี ไวกุลเพ็ชร

และครอบครัว

คุณศุภนา สุนทรสินธุ์ และครอบครัว

๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๕

พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ล่วงมา
ดีต ๓,๕๘๔,๑๙๒ พระองค์
พระวิปัสสี สัมมาสัมพุทธเจ้า
คำบูชา (ตั้งนะโม ๓ จบ)

สิ่งสำคัญ ยิ่งใหญ่ ในชีวิต
คือทำจิต ของตน ให้ผ่องใส
ไม่โลภโกรธ หลงมัวเมา เอาสิ่งใด
รักษาใจ ได้สุขสันต์ นิรันดร

